

Thay lời muốn nói

Nhà xuất bản Tổng hợp
Thành phố Hồ Chí Minh

Thay lời muốn nói

Nguyễn Đức Trung

Thay lời muốn nói Nỗi khát khao xin gởi nhau khúc nhạc. Để ước

mở mãi rong chơi theo kỷ niệm thương nhớ. Lời muốn nói. Tiếng ca dạo thay lời

ru Mẹ yêu. Có đôi khi ta thoáng nghe 'Lời trái tim' Tim

trong phút giây hoài mong. Lá rơi sân trường băng khuâng. Gắn

nhau tìm trong lời ca ? Mưa vẫn rơi tình thêm thiết tha. VI

dấu tiếng ca hoài hương (?) Lắng sâu tâm hồn tha phương. Chợt

nghe hạnh phúc đọng đầy theo tháng ngày.

Thay lời muốn nói

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

THAY LỜI MUỐN NÓI 10 NĂM KHI BẠN CẦN CHIA SẺ

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN THỊ THANH HƯƠNG

Biên tập:
Trần Thị Ly - Quỳnh Hương
Kim Chi - Hiếu Hạnh
Vân Phương - Vũ Phong
Cát Phương - Hồng Chi

**NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH
NHÀ SÁCH TỔNG HỢP**

62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1

ĐT: 38256713 – 38247225 – 38296764 - 38223637

Fax: 84.8.38222726

Email: tonghop@nxbhcm.com.vn

Website: www.nxbhcm.com.vn / www.sachweb.vn

GPXB số: 1131-2012/CXB/597-123/THTPHCM ngày 24/9/2012

Thay lời ngỏ

Bạn thân mến,

Cho phép Thay lời muốn nói được gọi bạn là Bạn nhé, vì cho dù bạn đang ở đâu, ở độ tuổi nào..., khi đến với Thay lời muốn nói, Bạn đã là những người bạn thân tình, sẵn lòng chia sẻ những buồn vui và đồng hành với từng sự phát triển của Thay lời muốn nói.

... Ở tuổi lên mười, Thay lời muốn nói đã có được thật nhiều điều để cảm thấy mình hạnh phúc: sống trong vòng tay yêu thương của đông đảo khán giả trong và ngoài nước, là nơi để chia sẻ yêu thương và mang yêu thương đến mọi người. Cùng với chương trình chính thức được truyền hình trực tiếp hàng tháng, trang web Thay lời muốn nói, mở ra tháng 7.2009 đã dần trở nên một địa chỉ quen thuộc của các khán giả yêu mến chương trình.

Kỷ niệm 10 năm phát sóng, Thay lời muốn nói ra mắt ấn bản nhỏ: Khi bạn cần chia sẻ, tập hợp những hồi ức, những kỷ niệm vui buồn, cũng rất... Thay lời muốn nói. Đây sẽ là món quà tinh thần dành tặng cho tất cả những ai đã từng yêu mến và vun đắp cho Thay lời muốn nói có được ngày hôm nay.

*Trân trọng,
Tháng 4.2010
Thay lời muốn nói*

Thay lời muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

Chỉ đạo thực hiện:
Nhà báo Huỳnh Văn Nam
TGD. Đài Truyền hình TP.HCM

GĐ sản xuất:
Nguyễn Quý Hòa
Phó TGD. Đài Truyền hình TP.HCM

Chịu trách nhiệm nội dung:
NS. Nguyễn Nam - Trưởng Ban ca nhạc

Chịu trách nhiệm kỹ thuật:
Lê Quang Trung - GĐ TTSXCT

Quỳnh Hương - Biên tập

Phương Thảo - Biên tập

Đạo diễn dàn dựng: Thanh Hải

Đạo diễn hình ảnh: Minh Thiện

Họa sĩ thiết kế: Linh Ngọc - Tuấn Anh

Thầy lo muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

33

HỒI ỨC TỪ KHÁN GIẢ
THAY LỜI MUỐN NÓI

1. 10 bông hồng cho *Thay lời muốn nói* và lời chúc đẹp nhất cho tất cả các bạn đã chung tay để có chương trình dễ thương này.

Xin cảm ơn sự nỗ lực không ngừng của *Thay lời muốn nói* suốt những năm qua. Để rồi mỗi chương trình là một nét mới lạ, cuốn hút hơn. Nếu *Thay lời muốn nói* biết được rằng có một người tuổi đời không còn trẻ, nhưng vẫn thấy lòng háo hức, băng khuâng, mỗi khi ngồi trước tivi chờ *Thay lời muốn nói*. Để có những khoảnh khắc quên đi những ưu tư. Để đồng câu với những lá thư xa, sẻ chia với người không quen những điều rất gần gũi.

Tôi từng quay lưng với nhiều chương trình, không vì dở, hay, mà đơn giản là không tìm thấy sự đồng điệu. Vì tuổi tác chẳng? Không đúng. *Thay lời muốn nói* rất trẻ. Chỉ có thể nói rằng, một lần chạm mặt rồi tôi đã bị cuốn theo chất tự sự, những tâm tình trao gởi dễ thương. Sâu sắc, da diết như những người bạn tìm đến, lắng nghe nhau, 10 năm!

Chỉ tiếc mỗi tháng có một lần. Nhưng biết làm sao được? Thôi thì cứ bằng lòng - chờ đợi cũng có cái vui. Nhưng đôi khi cứ ngẩn ngơ thấy chương trình sao quá ngắn!

10 năm! Chắc hẳn các bạn đã qua không ít cam go để tồn tại. Sự tồn tại đẹp và ý nghĩa. Xin chia

sẽ những khó khăn, thậm chí có thể là nước mắt, trong suốt quá trình gìn giữ một phẩm chất đẹp cho *Thay lời muốn nói*!

Xin được là bạn đồng hành và rất yêu các bạn.
Mãi mãi!

PHƯỚC LÝ

(Hoàng Quốc Việt - P. Phú Thuận, Q.7)

(Khán giả tham gia chủ đề Xuân an lành – 2010)

2. Đầu tiên xin chân thành gửi đến *Thay lời muốn nói* mười bông hồng to nhất, đẹp nhất mừng *Thay lời muốn nói* bước sang mười tuổi. Một tuổi chẵn và tròn trịa trong những cảm xúc yêu thương dạt dào, tròn trịa với những ân tình sẻ chia cùng khán giả. Mong rằng *Thay lời muốn nói* mãi mãi là nhịp cầu thân thương cho tôi cũng như khán giả được chia sẻ, gửi gắm tâm tư tình cảm. Nhất là những người đang bước vào tuổi năm mươi. “*Năm mươi tuổi là tuổi già của những người trẻ và cũng là tuổi trẻ của những người già...*”

Đó là mở đầu cho mẩu chuyện mà tôi đã có dịp được tâm sự cùng quý khán giả chương trình *Thay lời muốn nói* trong buổi phát sóng trực tiếp với chủ đề *Ngày nắng mới*, tháng 01.2009.

Trong phần tâm sự đó tôi đã trải lòng mình cho những cảm xúc về một thời trẻ thơ được đón tết

trong không khí thanh bình, mộc mạc của làng quê. Ngày đầu một năm mới đã ít nhiều mất mát những hình ảnh thân thương, trong đó sự mất mát không gì bù đắp được chính là mẹ tôi đã ra đi. “...Bếp lửa đã không còn đỏ rực soi dáng mẹ gầy gò

pha nước mỗi khuya. Thức giấc nhìn bếp lửa lạnh tanh tôi nghe lòng mình sao giá buốt...”

Đó là cảm xúc thật của tôi mỗi khi xuân về tết đến. Đầu đàn mỗi năm, năm nào tôi cũng đón chuyến xe ký ức tìm về thế giới ngày xưa với một tâm hồn dạt dào cảm xúc. Đã hai mươi lăm năm đón tết không còn Mẹ. Tôi càng thấm thía với những gì thiêng liêng đã mất đi và càng nhớ buổi sáng đầu xuân năm ấy.

Để giúp cho các con tôi nhận ra được ý nghĩa thiêng liêng và không khí ấm áp tuyệt vời của tình cảm gia đình trong ngày đầu xuân, “Tôi đã ra công dân dựng những ngày đón tết với tất cả sự chuẩn bị chu đáo. Mỗi thành viên trong gia đình tôi đều

tự giác thực hiện với sự nôn nao phấn khởi, vì ai nấy đều hiểu rằng được đón giao thừa trong một mái ấm có đủ cha đủ mẹ là một hạnh phúc to lớn mà không phải ai cũng có được”.

Đó là tất cả những cảm xúc mà tôi đã được Thay lời muốn nói sẻ chia và đồng cảm. Quá vui và quá bất ngờ khi cả gia đình ngồi xem trực tiếp Thay lời muốn nói - Ngày nắng mới. Không cảm xúc nào tuyệt vời hơn. Con trai tôi, mười chín tuổi, nháy cựa lên như một đứa trẻ con.

Và cũng sau lần đó, hai con tôi càng nhiệt tình hơn trong việc dọn dẹp nhà cửa, sửa soạn đón tết thật chu đáo, và chúng phải công nhận rằng: “Ba viết đúng ghê!” Công việc ấy tôi đã duy trì đều đặn hàng năm. Năm nay vẫn vậy, vui hơn và chắc chắn là hạnh phúc hơn. Mọi người trong gia đình đều cảm nhận được sự hạnh phúc đó nên càng sống tốt hơn và thương yêu nhau hơn.

NGUYỄN MINH TRÍ

(KP 5, P. Phú Hòa, Thủ Dầu Một, Bình Dương)

3. Thân gửi Bạn tôi - *Thay lời muốn nói*.

Là một trong những người yêu tiếng Việt trên khắp hành tinh này, tôi xin gửi lời chúc mừng Sinh nhật 10 năm *Thay lời muốn nói* – Ban Ca nhạc Đài truyền hình Thành phố Hồ Chí Minh!

Xin được phép gọi *Thay lời muốn nói* bằng một tiếng “Bạn” thôi để được chia sẻ với nhau những chuyện vui buồn trong cuộc sống.

Nếu Bạn hỏi rằng Bạn có gì để mình yêu? Thì trước hết xin được nghiêng mình để nói tiếng cảm ơn vì Bạn đã gieo những hạt ngọc được kết tinh trong ngôn ngữ Việt Nam mình, một ngôn ngữ giàu hình ảnh, cảm xúc và sự diễn đạt thâm thúy, sâu xa. “Nhất tự lục nghị”, nên tiếng Việt mình không dễ hiểu mà yêu, mà đắm, mà say như một chất men kết dính. Thế nhưng Bạn đã làm được điều đó, để mỗi khi tôi và hàng triệu khán giả khác đến với Bạn rồi được thốn thức, rưng rưng, hay vỡ òa những niềm vui, những tiếng cười hồn nhiên đầy kỷ niệm. Khi cuộc sống vốn mắc quá nhiều lỗi diễn đạt, lỗi chính tả như

Thay lời muốn nói

hôm nay, thì việc ươm mầm những câu chuyện thấm đẫm tình người được trải lòng trên từng nét chữ, câu thơ, mà Bạn đã nâng niu chất lọc từ muôn nghìn cánh thư gởi về cho mỗi tháng là một việc làm thật ý nghĩa, trân trọng và đáng quý biết bao!

Đứa cháu tôi năm nay học lớp 9, trước đây cô bé không thích lắm môn văn, và viết chữ thì xấu ơ là xấu. Nhưng dịp hè năm 2009, một lần được chị tôi rước về thành phố chơi và dẫn đi xem *Thay lời muốn nói*, thì khi về nhà cô bé đã thay đổi một cách hết sức ngạc nhiên. Không chỉ cải thiện được môn văn và chữ viết của mình, cô bé còn học rất tiến bộ ở tất cả các môn khác, đã vậy còn xin ba mẹ cho đi học thêm tiếng Anh nữa. Hỏi thì cô bé cứ cười cười hoài mà không trả lời, "bắt chẹt" lắm thì cô bé mới chịu khai. *Thay lời muốn nói* có biết cô bé khai điều gì không? "Để mai mốt các cô chú trong *Thay lời muốn nói* có già rồi thì con sẽ làm thay".

Mười năm, khoảng thời gian không đủ dài để người ta hiểu rõ về nhau, nhưng cũng không quá ngắn để những tâm hồn đồng cảm dễ dàng tìm đến sẻ chia, gánh vác. Thấp thoáng bên những câu chuyện của khán giả gởi về cứ như thấy bóng dáng mình đâu đó. Một chút suy tư, hoài niệm, tiếc nuối, vấn vương hay những trăn trở, nghĩ suy trước nhân tình thế thái... Tất cả rồi đọng lại trong lòng mình hai chữ Bình yên, để thấy nhẹ nhàng hơn như được gột rửa đi những cát bụi đời thường.

Yêu thương lắm những tâm tình khán giả sẽ chia!
Yêu thương lắm những giọt mồ hôi phía sau bức tranh rực rỡ sắc màu của sân khấu tráng lệ! Yêu thương lắm những ánh mắt trong veo ngân ngấn nước giữa câu hò! Còn nữa, còn nữa những sự đóng góp thầm lặng của không biết bao người chưa một lần xuất hiện trước máy quay, để cần mẫn, chất chiu mang đến cho cuộc sống này những khuôn hình tuyệt mỹ. Xin một lần được tri ân và gọi nhau bè bạn, để mái ấm này luôn tỏa nắng lúc bình minh.

Khi viết những dòng này gửi đến Bạn, tôi cảm nhận được ý nghĩa sâu xa trong câu hiệu của chương trình: *Thay lời muốn nói - Khi bạn cần chia sẻ*.

MINH HOÀNG

(TT. Tràm Chim - Tam Nông - Đồng Tháp)

4. Đó là buổi trưa cuối cùng của tháng 5.2005, trời nắng chang chang, tôi đã đến Đài truyền hình TP.HCM, gửi bài cho chương trình tháng 6, với chủ đề *Mùa*. Bởi vì, ngày phát sóng 13.06 cũng là ngày sinh nhật của con trai tôi mà.

Cảm giác nôn nao, mong đợi. Nhưng hôm ấy, bài viết của tôi không được phát sóng. Một chút luyến tiếc khi chương trình khép lại. Tôi tự an ủi: Có lẽ mình gửi bài trễ quá! Nhưng dấu sao cũng cảm ơn chương trình *Thay lời muốn nói*. Bởi vì chương trình nào cũng mang đến cho mọi người ứ tràn cảm xúc cả.

Cuộc sống cứ nối tiếp những bận rộn của công việc. Nên tôi cũng khó chủ động để được xem các chương trình mà tôi yêu thích.

Một năm sau, chương trình *Thay lời muốn nói* đã phát sóng mà tôi thì vẫn còn tất bật bên ngoài.

Vừa đến nhà, tôi ào vào mở tivi ngay. MC Quỳnh Hương đang trò chuyện với khán giả.

Ủa!?!

Sao mà tâm tình ấy quen quen. Ôi chào!

Thật ngỡ ngàng vì bài tùy bút về mưa năm ngoái tôi viết tặng cho con trai mình tưởng chừng như đã lãng quên, bỗng nhiên năm nay lại được phát sóng.

Dù không được nghe trọn vẹn, nhưng lòng tôi cũng rộn ràng niềm vui - xen lẫn xúc động. Cảm ơn chương trình đã cho chúng tôi những khoảnh khắc khó tả.

Ừ nhỉ! Có lúc trái tim như thất lại thương cảm. Có lúc nụ cười làm rạng rỡ khuôn mặt già nua khi nghe những lời ngộ nghĩnh, hồn nhiên. Cũng có khi lòng mình chùng xuống, đồng cảm với những điều tưởng chừng như "Sống để bụng chết mang theo" lại được bộc bạch trong chương trình.

Với *Thay lời muốn nói* người ta có thể thỏa hiệp với nhau, để rồi tấm lòng được trải rộng ra, thông cảm, thứ tha và ban phát yêu thương cho nhau.

Vậy đó, giữa cõi đời tưởng chừng như lòng tốt có thể bị hiểu lầm, con người như bàng quan, vô

cảm, thực dụng thì *Thay lời muốn nói* vẫn giúp ta nhận ra những điều tốt lành vẫn còn tồn tại. Và đâu đó vẫn có nhiều người tin tưởng, gìn giữ, gói gắm cho nhau.

Thay lời muốn nói là món quà quý giúp cho chúng ta nhận ra tình yêu cuộc sống từ những cảm xúc sâu lắng, chân thực, khởi nguồn cảm thông.

Cuộc sống đáng yêu hơn khi có *Thay lời muốn nói*!

LÊ THỊ LIÊN

(Công ty BHNT Dai-ichi VN)

5. *Thay lời muốn nói* thân mến, chủ đề *Bốn mùa thay lá*, tôi chỉ nghe và lắng nghe. Và thật bất ngờ, “Cảm xúc lắng đọng một chiều tháng 8” được gửi đến trang web từ cuối 2009 lại được *Thay lời muốn nói* trích chọn đọc. Tôi ngẩn người nghe lại những gì mình đã viết. Những cảm xúc của mình viết đã lâu nay được *Thay lời muốn nói* đồng cảm, qua cách diễn đạt của *Thay lời muốn nói* cảm xúc sao tròn đến thế! Cảm ơn *Thay lời muốn nói*, cảm ơn sự đồng cảm dễ thương. Tôi có biết một câu nói: “Hạnh phúc là biết cho đi”. Vâng, tôi rất hạnh phúc, bởi thật may mắn, tôi đã góp cho *Bốn mùa thay lá* một chiếc lá xanh be bé. Và *Thay lời muốn nói* cũng hạnh phúc, bởi *Thay lời muốn nói* đã mang đến niềm vui cho mọi khán giả - trong đó có tôi. Phải thế không?

Luôn chúc *Thay lời muốn nói* vui khỏe, luôn giữ mãi hình ảnh dễ thương, dễ xúc động, thông minh và sáng tạo này. Phải là người yêu cuộc sống, yêu con người lắm, *Thay lời muốn nói* mới là *Thay lời muốn nói* phải không? Thương chúc *Thay lời muốn nói* mỗi tháng thêm nhiều khán giả. “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng. Để làm gì em biết không? Để gió cuốn đi, để gió cuốn đi...” (Trịnh Công Sơn).

CHỊ THIÊN (TP.HCM)

6. Sự nhớ nhung đi cùng những hoài niệm và kỷ niệm xưa quấn quít làm đẹp thêm tình bạn, tình yêu. Và *Thay lời muốn nói* “chạm” đúng những nỗi niềm đó. Không ngạc nhiên khán giả *Thay lời muốn nói* luôn đón xem chương trình và luôn sâu sắc lắng đọng những cảm nhận, những tình cảm gửi đến cùng sẻ chia.

Một cảm xúc mừng mười năm sinh nhật của người bạn chung cho Người Sài Gòn. Như đóa hoa nhỏ bé, đơn sơ mà *Thay lời muốn nói* đã “nói hộ” được thật nhiều qua chương trình.

NGUYỄN NGỌC HÀ (TP.HCM)

(Tham gia chủ đề Bốn mùa thay lá - tháng 3.2010)

7. Ngày 26.07.2008, tôi đã viết cho *Thay lời muốn nói* trong chủ đề *Mưa hồng*. Thật sự xúc động khi thấy những dòng tâm sự của mình được *Thay lời muốn nói* chia sẻ và được nghe bài hát *Đêm nghe mưa* mà *Thay lời muốn nói* chọn để tặng cho tôi. Đã hơn hai năm rồi kể từ ngày chồng tôi ra đi vĩnh viễn, cuộc sống vẫn tiếp diễn cùng biết bao thăng trầm đối với mẹ con tôi. Tôi vẫn đi làm, đi học thêm những gì mình thích và vẫn tiếp tục đồng hành cùng *Thay lời muốn nói*. Mỗi lúc mệt mỏi, muốn tìm thêm nghị lực cho bản thân mình, tôi thường mở lại bài *Đêm nghe mưa* trong chủ đề *Mưa hồng* mà tôi đã download về máy vi tính hay điện thoại của tôi để vừa nghe những gì mà *Thay lời muốn nói* đọc, để nhìn ngắm khung cảnh trời mưa trong máy và nghe AC&M hát tặng. Tôi cảm thấy mình được an ủi và hiểu rằng không chỉ riêng tôi, mà rất nhiều thân phận không may trong cuộc đời này tìm được nguồn an ủi, sự đồng cảm sẻ chia qua các chương trình của *Thay lời muốn nói*.

HỒ THỊ THÙY TRANG

(Cư xá Thanh Đa, Bình Thạnh, TP.HCM)

8. Mình là một khán giả được *Thay lời muốn nói* nói giúp những tâm tư trong chủ đề *Ngày nắng mới*, phát sóng đầu tháng 1.2009.

Ông xã của mình đã rất vui và cảm động khi biết được những suy nghĩ của mình qua *Thay lời muốn nói*, và dường như anh ấy đã lấy lại được niềm tin trong cuộc sống và yêu mình nhiều hơn sau khi *Thay lời muốn nói* phát sóng lời tâm sự của mình.

Hiện tại, gia đình mình rất hạnh phúc. Ông xã đã gần như bình phục hoàn toàn sau cơn bạo bệnh, và vẫn luôn là thành viên thân thiết của *Thay lời muốn nói*!

Có thể, *Thay lời muốn nói* sẽ nhận được rất, rất nhiều thư cảm ơn giống như mình, bởi chương trình đã thật sự đi vào lòng người, có thể nói thay cho những suy nghĩ mà người trong cuộc không thể nói được.

THANH MAI

(Nguyễn Tri Phương, Q.10, TP.HCM)

9. Có một sự trùng hợp là tháng 4 cũng là tháng kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi đúng 30 năm. Nhớ lại cách đây gần ba năm, *Thay lời muốn nói* với chủ đề *Niềm vui cuối năm*, tôi nhớ đó là ngày 23.12.2007, gia đình tôi xúm xít, háo hức ngồi bên nhau chờ chương trình phát sóng, cái quan trọng nữa là biết đâu lá thư tôi gửi cho chương trình được cả nhà thưởng thức! Và cuối cùng mọi người đã được toại nguyện! “*Nhưng bây giờ thì chúng tôi luôn luôn có nhau mỗi lần Noel đến, cùng nhau ngắm nhìn những tấm thiệp xinh đẹp của các con từ phương xa gửi về. Sau đó, hai ông bà già nắm tay nhau qua các con đường đông nghịt rồi dừng lại, nhìn các lứa đôi cầu nguyện trước cửa nhà thờ Đức Bà mà lòng rưng rưng đầy ắp xúc cảm năm xưa...*”

Từ đó tới giờ ngoảnh đi ngoảnh lại đã gần ba năm, thời gian thật là nhanh!

HỒ KIM NGUYỆT

(Nguyễn Cảnh Chân, Q.1, TP.HCM)

10. Tôi tham gia chương trình này cũng lâu (2001) trong chủ đề *Xuân yêu thương*. Câu chuyện của tôi cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là lời yêu thương chân tình mà tôi đã nhờ *Thay lời muốn nói* chuyển đến ông xã và con trai. Nhưng tôi nhớ lúc đó ông xã vui và bất ngờ lắm. Thật tình thì chúng tôi cũng không cách xa nhau, nhưng tính tôi

thì hay mắc cỡ lắm, nên những lời yêu thương như thế thật là khó nói làm sao ấy! Nhưng nhờ *Thay lời muốn nói* mà bây giờ tôi đã tự tin hơn rồi.

Đã chín năm trôi qua, cuộc sống có nhiều thay đổi. Tôi đã có thêm một bé trai nữa, mặc dù bận rộn hơn nhưng tôi vẫn là “fan” của *Thay lời muốn nói*, vẫn đều đặn theo dõi chương trình, vẫn thích nghe những câu chuyện của khán giả khắp nơi, như ru những kỷ niệm không vui ngủ yên trong dĩ vãng còn những câu chuyện hạnh phúc thì nồng nàn sâu sắc thêm. Đó cũng là điều thành công nhất của chương trình.

BÙI THỊ TUYẾT LAN

(Hàng Vương, P.12, Q.6, TP.HCM)

11. Tôi cũng là người may mắn tham gia trong chủ đề *Ru cho Mẹ và Em*, tháng 3.2009. Chương trình đã tạo điều kiện cho tôi và em một sự bất ngờ, hạnh phúc sau 40 năm chung sống. Nhắc lại em thời ấy, bây giờ đại diện năm đứa cháu ngoại, tôi nói thật, những gì tôi viết và gửi cho chương trình, em không hề hay biết. Kỷ niệm thời trẻ của tôi và em, lời trầm, ấm áp, thiết tha, cảm động của người dẫn chuyện tới đoạn “chiếc mừng một (mùng chiếc) là gì?” làm tôi xúc động, hồi tưởng ngày ấy quá gian nan. Mấy đứa con tôi, khi xem lại chương trình có hỏi: “Chương trình đọc nghe cảm động quá!

Mà ba viết như thế, có đúng không mẹ?" Bà xã trả lời: "Đúng như vậy đó", mà tôi nhìn em, nhận ra em đang hạnh phúc. (Nói nhỏ với *Thay lời muốn nói* nghe đó thôi, chứ lộ ra cô ấy mắc cỡ).

À, bà xã tôi có người chị ruột ở Pháp, xem chương trình *Ru cho Mẹ và Em* thấy tôi và em cũng gọi điện thoại về và chúc mừng. *Thay lời muốn nói* thân mến, những lời *Thay lời muốn nói* chúc mừng nhắn nhủ "em vẫn mong anh chị được hạnh phúc mãi như hôm nay", *Thay lời muốn nói* cứ tin những lời của mình sẽ luôn là hiện thực. Chúng tôi sẽ luôn hạnh phúc như ước mong của *Thay lời muốn nói*.

NGUYỄN VĂN HÙNG

(*Nguyễn Bình Khiêm, P. Đa Kao, Q.1, TP.HCM*)

12. Trước tiên xin chúc mừng *Thay lời muốn nói* tuổi lên mười, một cột mốc mà bất cứ đứa bé nào cũng mong ước để chuẩn bị làm người lớn, cho thỏa thích. Nhưng *Thay lời muốn nói* thì khác, “nó” lớn từ khi mới chào đời và đến 10 năm thì đã thành một trong những cây to vững chãi của HTV.

Chân thành cảm ơn êkíp làm chương trình đã cho ra đời một sản phẩm giàu chất lượng, nhiều vitamin, hình như sản phẩm nào (của chương trình) qua tài chế biến của các anh chị cũng đều thơm ngon bổ dưỡng (khen vậy có quá không ta?). Tôi nghĩ là không, bởi vì tôi đã từng được *Thay lời muốn nói* đọc bài của mình trong chương trình, đầu tiên ca sĩ Đức Tuấn hát bài *Hương xưa*, sau đó là lời Quỳnh Hương: “Tôi sinh ra và lớn lên ở Huế, ăn cơm Huế, uống nước Huế, nhưng tôi không phải là người Huế, tôi là người Quảng Bình”. Tôi vui và cảm động, bởi vì đã trao đứa con kỷ niệm của mình vào nơi tốt nhất có thể, tôi cất giữ, nâng niu tuổi thơ mật ngọt trong tim, giữa ngổn ngang bộn bề lo toan cuộc sống, rồi bất chợt một ngày, tôi khoe viên đá cuội tuổi thơ tôi cho *Thay lời muốn nói*, và chương trình đã làm cho viên đá tắm thường của tôi óng ánh như pha lê, diễn tả nỗi niềm của tôi hơn là tôi mong đợi. Một lời cảm ơn tới chương trình chưa đủ, nhưng xin hãy nhận cho bởi vì đây là lời từ chính con tim, tuy nhiều nỗi buồn, nhưng vẫn yêu thương và trân trọng cuộc đời này biết bao.

Tôi là Cecilia, thật sự đây là tên ca đoàn, trong

đó có tôi (gồm 45 người), một tập thể “U 40, 50, 60, 70” tuyệt vời, rất gắn kết và hòa hợp, mỗi tuần chúng tôi tập hát tối thứ sáu và thứ bảy, và nếu có ai vì chuyện gì đó mà không tập hát được thì nhớ ới là nhớ!

CECILIA (Thủ Đức)

13. Còn nhớ vào chủ đề Mẹ được phát sóng đúng vào Ngày của Mẹ 11.5.2008, có hàng ngàn cánh thư viết và gửi về Đài trong đó có mình, nhưng thời lượng phát sóng có hạn, nên đợi hoài mà chẳng thấy tâm sự của mình phát sóng. Buồn thật sự! Bồng Quỳnh Hương

nói, để không phụ những tình cảm của đông đảo khán giả không được may mắn chọn đọc trong ngày hôm nay, *Thay lời muốn nói* sẽ ra mắt một ấn bản tập hợp những cánh thư hay trong chủ đề. Nôn nao chờ đợi.

Nhận được quyển sách trong tay mình mừng lắm! Ước gì trong đó có bài viết của mình. Vội vàng chạy về cơ quan lật nhanh những hàng tên các khán giả, thoát nhận ra bài thứ 30 của phần đầu quyển sách: *40 bức chân dung cảm động nhất về Mẹ*. Quá mừng,

thật xúc động! Việc đầu tiên là mình alô về cho mẹ ngay lập tức: “Chiều nay con sẽ đem về tặng mẹ quyển sách đó”. Mẹ đọc những dòng viết này, bà rất cảm động và khóc. Ôm tôi vào lòng như đang còn bé...

PHẠM THỊ THU THẢO
(*Hồ Văn Huê, Phú Nhuận, TP.HCM*)

14. Em, một đứa em nhỏ của chương trình, một khán giả may mắn lắm bởi đã có 3 lần em được nghe *Thay lời muốn nói* đọc thư của mình. Đến bây giờ đã gần 2 năm từ khi lá thư đầu tiên của em được đọc trong *Lời yêu thương 2008*, nhưng sao em vẫn thương cái lần đầu tiên ấy nhất. Em nhớ cái cảm xúc rưng rưng, buồn vui đó cứ còn hoài dấu thời gian có trôi qua. Em nhớ những tin nhắn từ bạn bè, anh chị, từ những người quen ở rất xa khi nghe thấy thư em. Lá thư đầu tiên em viết về cô giáo của mình, cô Đỗ Thị Dung, người đã cho em cảm giác ấm áp, yên bình trong những ngày đầu tiên em đặt chân vào giảng đường đại học nhiều chênh vênh.

Sau thư đó của em, thỉnh thoảng chị Quỳnh Hương vẫn bị em “làm phiền” vì những chia sẻ, những nỗi buồn riêng. Em đã khóc khi đọc thư trả lời của chị, chị nhắn: “Cố gắng sống tốt, rồi thì cái gì cũng sẽ vui vẻ hết à...” Câu nói đó của chị

cứ bên em hoài và giúp em vững tin hơn vào cuộc sống. Thương lắm!

Rồi thời gian trôi qua, em vẫn lặng lẽ chờ xem mỗi chương trình lên sóng đâu không viết thư về. Ngày trang web mở ra là lúc em cũng như những khán giả khác được xích lại gần hơn với chương trình, và cả với nhau mỗi lần đọc thấy những dòng sẻ chia của những cái tên quen thuộc. Và đến *Hẹn yêu 2010*, thư em, một cái thư trầm lặng, chỉ có em nằm khóc khi nghe chương trình. Chỉ hai người bạn nhắn tin cho em khi nghe và biết thư của *Phố lang thang* là thư của em. Một ký ức khép lại.

Nhịp thời gian trôi. *Bốn mùa thay lá*, thư em chỉ là một cái thư bình thường, chỉ đơn giản là một ngày em nghĩ, em nhớ, em thương. Không ai biết và chẳng ai cần biết. Lá thư này em viết cho Sài Gòn, cho chính em, cho những người em thương. Đêm nghe thư, chỉ có em và Mẹ.

Vậy đó, từ lúc nào đó *Thay lời muốn nói* đã thực sự là nơi em tìm về mỗi khi em cần chia sẻ, *Thay lời muốn nói* đã mang yêu thương của em đi xa, thật xa để rồi mang xa xôi về gần. Em trân trọng tất cả những kỷ niệm yêu thương mà mình may mắn có được đó. Thật lòng em muốn nói em cảm ơn chương trình nhiều nhiều, nhiều lắm, cảm ơn các anh, các chị, tất cả những người em được biết tên và cả nhiều, nhiều những anh chị luôn đứng ở phía hậu trường vì đã dành hết tâm sức của mình cho đứa con tinh

thần *Thay lời muốn nói* trưởng thành hơn, xinh đẹp hơn, rộng lòng hơn, yêu thương nhiều hơn và bước những bước dài hơn!

PHÙNG THỊ THÚY AN
(ĐH KHXH&NV TP.HCM)

15. Chúng tôi là Hoàng và Ngọc với “cái chạm ngón út ngày ấy” trong chương trình *Lời yêu thương* 2008. Còn trong *Sắc tím* tháng 9.2009, chúng tôi có “căn nhà lá xung quanh trồng hoa màu tím”, một đoạn ngắn với bài hát *Chỉ hai đứa mình thôi nhé*.

Kỷ niệm 10 năm *Thay lời muốn nói*, tôi muốn chia sẻ thật nhiều với chương trình và khán giả, bởi vì tôi theo dõi chương trình ngay từ những ngày đầu tiên lúc 10 giờ đêm, thấy lạ và tâm tình quá, nhưng rất tiếc thời đó không có ghi âm được.

May thay cách đây hai năm, tôi có xem một trang web và lưu lại được chủ đề *Tiếng xưa*¹ không biết năm nào vì trong chương trình không có nói ngày tháng năm phát sóng, nhưng có nhiều giọng nói của những người cao tuổi được ghi âm và phát lại với những bài hát như *Dư âm*, *Tiếng xưa...*, và ngày đó các bạn và ca sĩ thật là trẻ trung.

¹ Chủ đề *Tiếng xưa* được thực hiện tháng 10.2000.

Bây giờ thì chương trình nào chúng tôi cũng ghi âm lại trong máy MP3 để lúc nào cũng có thể nghe, còn muốn xem hình ảnh thì đã có trang web của chương trình rồi. Thật thú vị và cảm ơn Đài truyền hình TP.HCM, Ban biên tập *Thay lời muốn nói* đã cho chúng tôi và khán giả những món ăn tinh thần tuyệt vời.

HOÀNG NGỌC
(*TP.HCM*)

16. Tôi cũng không nhớ chính xác từ khi nào tôi đã “bị” *Thay lời muốn nói* cuốn hút nữa, bởi cứ mỗi tháng tôi nhớ như in từng chủ đề, ngày giờ chương trình phát sóng, rồi cố gắng sắp xếp mọi công việc để dành thời gian theo dõi chương trình, để được đi theo những cảm xúc, những niềm vui. Rồi nổi niềm, tâm tư mong muốn được chia sẻ cũng giúp tôi mạnh dạn viết bài về chủ đề *Ngày nắng mới* gửi tới *Thay lời muốn nói* kỳ tháng 1.2009.

Khỏi phải nói, tôi hồi hộp mong chờ chương trình tới ngày phát sóng thế nào. Tôi còn nhớ tối hôm đó tôi và cậu con trai cùng theo dõi chương trình trong phòng tôi, còn “chàng” của tôi thì lại xem ở phòng bên (tôi không nói trước điều này với chàng vì không biết bài của mình có được sử dụng hay không, nếu nói trước nhớ bị cười thì sao). Rồi đến khi chị Quỳnh Hương giới thiệu tên tôi lên, con trai

tôi quay sang khẽ nói “Mẹ, mẹ đấy!”, đến khi nghe xong hết nội dung phần tâm sự của tôi, cu cậu cười và chọc tôi: “Ôi, ngày ấy sao ba mẹ hay thế, cũng lãng mạn quá ta!...”

Thay lời muốn nói có biết không, kể từ sau đó cả nhà tôi cùng bị thu hút bởi chương trình, và đặc biệt cậu con trai tôi, hồi còn ở Việt Nam và kể cả bây giờ đang du học ở Hàn Quốc, cháu vẫn cứ hay hỏi thăm: “Mẹ ơi, tháng này mẹ có viết bài không?”

Với gia đình tôi, quả thật *Thay lời muốn nói* là những tâm sự “Khi bạn cần chia sẻ”, bởi chúng tôi nhận rất thấy nhiều câu chuyện nhận được sự đồng cảm và chia sẻ của khán giả chúng tôi, và không còn là chỉ gói gọn trong tầm biên giới Việt Nam nữa, mà đã vươn ra các nước trên thế giới.

THU HÀ
(Q.3, TP.HCM)

17. Tôi là khán giả đã có thư được chọn trong chương trình *Hẹn yêu 2010*. Tuy chỉ có vài dòng ngắn ngủi và cũng là lá thư cuối cùng trước khi kết thúc chương trình, nhưng đó là *Một kỷ niệm đẹp trong cả cuộc đời của tôi* và sẽ là hành trang cho tôi trong suốt quãng đời còn lại.

Khi biết được chính thức lá thư mình đã được chọn đọc, tôi mới dám “khoe” với ông xã và hai

cậu con trai. Cả nhà đều vui mừng không sao tả xiết. Ông xã thì nhìn tôi cười cười, còn hai cháu thì luôn miệng nói: “Mẹ hay quá nhỉ!”

Cuộc sống gia đình tôi lúc này vẫn bình thường. Tôi và chồng tôi ngày ngày vẫn đi làm, các cháu vẫn đến trường, nhưng trong cái bình thường đó, tuy không nói ra nhưng tôi có cảm giác là vẫn chưa với hết niềm hạnh phúc vô biên mà gia đình tôi đã nhận được từ chương trình *Hẹn yêu* của *Thay lời muốn nói*.

ĐẶNG DIỄM THÚY

(KP.2, P. Thống Nhất, Biên Hòa, Đồng Nai)

18. Em và anh ai cũng thích chương trình hết, cứ mỗi tháng đến hẹn lại lên hai đứa đón chờ xem chương trình và đứa nào cũng viết bài gửi cho chương trình, cứ viết nhưng có bao giờ gửi đâu (vì sợ tài văn chương của mình hơi vụng).

Rồi hôm sau gửi vào email cho nhau về bài viết của mình.

Hai đứa không bỏ sót một kỳ phát sóng nào hết, vậy mà có hôm giận nhau, sợ lại xem *Thay lời muốn nói* một mình, thế là đứa này hay đứa kia tìm cách làm quen và hòa nhau để cùng xem chung với nhau.

Ba năm quen nhau, em và anh cũng có một kết thúc có hậu. Em là cô dâu xinh đẹp nhất của anh,

em đã gửi lời chia sẻ đến chương trình và được *Thay lời muốn nói* đọc trong chủ đề *Ngày hạnh phúc* phát sóng ngày 21.12.2008, đúng vào dịp cưới của em và anh.

Anh và em giờ đã có một đứa con thật xinh chương trình ạ.

Cám ơn *Thay lời muốn nói*, chương trình là nơi cho những ai đó gửi gắm dòng tâm sự, cảm xúc, lời tri ân. Đã hay rồi thì sẽ hay hơn nữa nhé!

HUỲNH THỊ TRÚC THANH
(*Công ty Gia Lạc, Q.7, TP.HCM*)

19. Tôi là Tuyết Nhung, 65 tuổi, một giáo viên nghỉ hưu ở thành phố Biên Hòa. Thời gian nhanh thật, kể từ ngày tôi tham gia chương trình vào tháng 7.2007 trong chủ đề *Bạn đời* đến nay đã ba năm rồi. Tôi còn nhớ, lúc ấy, nói làm sao cho hết cảm xúc khi những lời nói tận đáy lòng mình đã được chương trình diễn đạt. Và tôi cũng không ngăn được những giọt nước mắt mà tôi đã nuốt ngược vào trong từ ngày tôi mất đi người bạn đời yêu dấu. Dù không ghi tên tuổi, nhưng khi nghe cô Quỳnh Hương cùng chú Phước Lập đọc lá thư trên, các con tôi đã vây quanh Mẹ ngậm ngùi chia sẻ, các bạn tôi đã gọi điện hỏi thăm vì biết chắc những lời tâm tình trên là của tôi. Thật khó mà quên được!

TUYẾT NHUNG
(*Đồng Nai*)

20. Tôi tên Nguyễn Thu Hà, 58 tuổi, đã từng tham gia chủ đề *Bạn đời* năm 2007. Câu chuyện được *Thay lời muốn nói* chọn để đưa vào bài hát *Thương hoài ngàn năm* do Hương Lan trình bày, là một niềm vinh dự và vui không sao kể xiết.

Câu chuyện *Bạn đời* của tôi rất đơn giản. Trong cuộc sống vợ chồng tôi, lúc thiếu thời rất khó khăn và khổ sở nhưng chúng tôi quyết đã vượt qua. Chúng tôi có thương yêu, giận hờn, gây gổ nhưng có điều làm tôi không bao giờ quên được cho tới bây giờ, là dù có gây gổ, giận hờn, có khi cả tuần không nói chuyện với nhau, nhưng sáng nào anh ấy pha cà phê uống để đi chạy xe thì chỉ uống phần nửa, còn nửa phần còn lại dậy và chữa cho tôi, vẫn uống thế cho đến khi nào chúng tôi hết giận thì lại trở về uống chung một tách.

Bây giờ ngồi ngẫm nghĩ lại tuổi đã già, cháu nội cháu ngoại đã có đủ. Anh ấy bỏ tôi đi nay đã tròn 10 năm. Nhưng tôi bây giờ, sáng nào tôi cũng pha cà phê đem lên bàn thờ và đốt nhang mời anh, xong tôi mới uống, đó cũng là thói quen của tôi bây giờ.

À, mà tôi nói thêm, ngày phát sóng chương trình kỷ tới, kỷ niệm 10 năm của *Thay lời muốn nói* cũng là ngày giỗ của chồng tôi đó.

NGUYỄN THU HÀ

(Trần Hưng Đạo, P. 4, Mỹ Tho, Tiền Giang)

21. Em có đến ba lần có thư được chọn!

Chủ đề *Kính thưa thầy*, lâu lắm rồi, em kể câu chuyện về thầy giáo cũ, vui tính, một lần bị gãy tay vẫn cố gắng dùng khuỷu tay bị bó bột vịn cây thước, tay kia cầm bút chì sửa bài cho em, ước gì có một chiếc máy ảnh, nhất định sẽ chụp lại giây phút đáng quý đó. Chủ đề ...*Thứ ba học trò*, cũng lâu lắm rồi, em kể câu chuyện về cô Phương, cô Thảo, cô Bình - ba người Cô đã tận tụy dẫn dắt em năm lớp 12, để em từ một cô bé... lười học, mà bây giờ trở thành sinh viên của một trường đại học có tiếng. Rồi đến *Ru cho Mẹ và Em*, em viết về gia đình của mình, có Ba, có Mẹ.

Mỗi lần em xem chương trình, đặt bút viết cho một chủ đề, em luôn nghĩ, mình viết thì không hay, chữ cũng không đẹp (học khối A chữ có phải khối D đâu), nhưng hi vọng chương trình sẽ không từ chối. Em chỉ mong Nhân vật trong thư của em, khi xem sẽ được đem đến những niềm vui, dù em không thể trực tiếp đem đến cho họ.

Và đúng như em nghĩ, dù các Thầy Cô bỏ lỡ, không xem được chương trình, nhưng khi nghe người thân kể lại thôi cũng rất vui, vui vì lần đầu nhận một món quà... độc đáo như vậy, khi món quà đó được "công khai", ai cũng có thể nghe dù không phải những người nghe thấy đều biết đến mình.

Em rất vui khi đem lại niềm vui đến những người mình quý mến, nhưng đương nhiên không có *Thầy*

lời muốn nói thì tất cả đều không thực hiện được. Em sẽ luôn luôn đón xem và ủng hộ chương trình, và sẽ còn... “canh me” xem có chủ đề nào phù hợp nữa không để viết, viết để tạo niềm vui cho người thân, giống như *Thay lời muốn nói* cứ phát sóng, phát sóng để đem niềm vui đến với mọi người (dù là những người không quen biết, những người chưa bao giờ gặp mặt), và khi biết họ vui, bản thân những người tạo ra niềm vui đó càng vui hơn nữa.

QUỖNH ANH

(Ngô Gia Tự, P.4, Q.10, TP.HCM)

22. *Thay lời muốn nói* biết không? Công việc về văn hóa - thông tin mà tôi đang làm cũng giống như các bạn, đó chính là đem niềm vui, sự sáng khoái về tinh thần đến cho mọi người. Các bạn làm công tác biên tập, thực hiện các chương trình truyền hình để phục vụ nhu cầu giải trí của khán giả trong và ngoài nước, còn tôi làm biên tập dàn dựng các chương trình văn nghệ quần chúng để biểu diễn phục vụ cho bà con địa phương.

Đã từng trải trở, thao thức vì chương trình văn nghệ của mình, nên tôi rất đồng cảm với êkíp thực hiện chương trình *Thay lời muốn nói*, các bạn đã cố gắng hết sức mình, mỗi người mỗi việc nhưng tất cả đều đồng lòng đồng sức vì món ăn tinh thần dành cho những khán giả thân yêu!

Chính vì thế, suốt 10 năm qua, *Thay lời muốn nói* luôn là một trong những chương trình đã được khán giả yêu thích nhất, và giải Mai Vàng trong năm 2009 vừa qua tiếp tục là một sự công nhận của khán giả dành cho chương trình. Đó chính là món quà vô giá mà tất cả quý khán giả đã ưu ái dành tặng cho các bạn sau những năm tháng miệt mài cống hiến.

Tôi cũng đã từng khóc, từng cười, từng trải lòng theo chương trình của các bạn. Những năm đầu khi chương trình phát sóng, tôi cứ lặng lẽ là một khán giả trung thành chờ đợi theo dõi. Cứ thế, thời gian trôi qua, tôi đã rất mạnh dạn bày tỏ lòng mình qua hai chủ đề *Hẹn yêu* và *Bốn mùa thay lá*.

Rồi đây, tôi sẽ còn khóc, sẽ còn cười, sẽ còn đồng hành với *Thay lời muốn nói* không biết bao lâu nữa. Nhưng xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến tất cả êkip thực hiện chương trình, vì đã toàn tâm toàn ý đem đến cho hàng triệu con tim của khán giả những thổn thức chân thật, những rung động, những lời yêu thương cho quá khứ, cho hiện tại lẫn tương lai.

NGÔ TUYẾT HẰNG
(*Trung tâm VH TT-TT,*
Thị xã Gò Công, Tiền Giang)

23. Con là chú đom đóm nhỏ xíu đã một lần vinh hạnh lạc vào khu vườn mùa xuân của *Thay lời muốn nói* tháng Giêng vừa rồi. Cũng là cảm giác một lần được *Thay lời muốn nói* gọi tên như bao khán giả khác, nhưng với con, sẽ là bất ngờ hơn, ngạc nhiên hơn và có lẽ vì thế mà vui hơn. Mở đầu chương trình chú Thanh Hoàng nói “khán giả có tên rất ngộ”, con đã thấy là lạ, rồi chú nói luôn, “là Đom Đóm”. Con giật thoát người. Đầu tiên là ngỡ ngàng, ngạc nhiên sau đó mặt nóng bừng bừng, cố bình tĩnh và lấy tay che miệng lại, như cố che đi một nụ cười ngỡ ngàng hạnh phúc để mọi người trong gia đình không bắt gặp được. Một cảm giác lâng lâng khó tả, đúng là niềm vui bất ngờ thật khó để nói cũng như cảm nhận được hết.

Chương trình được tuổi lên 10, thế mà con mới được biết đến *Thay lời muốn nói* từ chủ đề *Hương mùa hè* (tháng 5.2007). Lúc đó, vô tình bật tivi qua lúc chương trình đang lên sóng, nhóm F5 đang say sưa hát *Ngồi lại bên nhau*. Đó cũng là thời điểm con sắp chia tay trường cấp 2. Tự dưng nôn nao đến lạ, nghĩ về trường lớp, thầy cô. Rồi nghe *Thay lời muốn nói* đọc thư của khán giả. Ôi, sao giống tâm trạng mình thế! Thế là mỗi tháng, cứ như lời hẹn tháng sau rồi tháng sau nữa, con mái mê và yêu thích *Thay lời muốn nói* từ lúc nào chẳng biết. Càng xem, càng cuốn hút bởi con được nghe những câu chuyện đầy tính nhân văn của cuộc sống, được thấy tâm hồn sao bình yên quá đỗi. Xem *Thay lời muốn nói*, những nỗi

buồn, những vấp ngã bỗng dường nhẹ hẫng. Thay vào đó là sự lạc quan, là nụ cười, là niềm tin vào một cuộc sống tốt đẹp. Cứ sau mỗi chương trình, con lại có dịp xốc mình lên, để đứng vững hơn nữa giữa những vấp vấp gặp phải trong cuộc sống, để luôn mỉm cười - bình yên, bởi *Thay lời muốn nói* - với những thông điệp mang đến đã cho con một cách nhìn lạc quan hơn, biết rộng mở và yêu thương hơn.

NGHIỆP KIẾN (Đom Đóm)

24. Minh đã là một trong 100 khán giả có thư được chọn mời đến dự sinh nhật *Thay lời muốn nói* bốn tuổi tại Trung tâm văn hóa Phú Nhuận, năm 2004.

Lâu lâu nhóc nhà mình cũng nhắc mẹ phải viết thư để mình được đi xem. Nghe chủ đề cũng thích, nhưng cũng ngại vì hình như chủ đề đôi khi vui quá, trẻ quá nên chỉ chờ ngày phát sóng để thưởng thức. Mà hình như trong *Thay lời muốn nói* buồn nhiều hơn vui. Chủ đề có vui, có yêu đời đi nữa cũng thấp thoáng đâu đó nhiều khoảng lặng ngậm ngùi. Mình cũng vậy, đôi khi có những góc lặng, đôi khi cũng muốn thu xếp lại, đem bình yên về vì những ngày tháng trong cuộc sống sẽ còn có được mất, hiểu thêm những vui đầy hạnh phúc, có vui đầy, có gặp gỡ cũng sẽ có chia ly.

HOÀNG THỊ THANH PHƯƠNG

(Lê Văn Lương, P. Tân Hưng, Q. 7)

25. Chúc mừng *Thay lời muốn nói* được mười năm tuổi. Thời gian đủ đầy cho một chiêm lĩnh đặc biệt trong lòng khán thính giả.

Tình yêu, chia ly, ngăn cách... đâu phải là thứ nhạc chuông dễ tải, thế mà với những nét mới độc đáo mỗi kỹ thuật, *Thay lời muốn nói* đã làm cho ta thêm khát, đợi chờ từng cơn mưa thơm, từng cơn nắng mỏng. Và qua một ngạc nhiên tình cờ, tôi cũng đã bị đánh thức từ một giấc mơ. "*Bao lâu rồi, thời gian đã qua đi nhưng tôi còn nhớ mãi dóa hồng vàng của ai đó để tặng ở trước sân*" (Hoa có vàng nơi ấy - 20.06.2008).

Không ngờ MC Quỳnh Hương cười mà chọn đọc và ca sĩ Nguyễn Hồng Ân hát bài *Hoa có vàng nơi ấy*, đã làm cho một người đứng tuổi cảm thấy đời mang kính hồng. MC không đọc tên tôi, nhưng nhờ đó và qua giọng văn từng từng của tôi, tôi đã tìm ra được người.

Rồi việc mớm cho nhau thổi chocolate, trao chiếc nhẫn cỏ bên bờ hồ tưởng tiếc, lại được chọn đọc trong chương trình *Hẹn yêu* (20.02.2010) với tiếng hát Đức Tuấn, bài *A Time For Us*. Lần này, tôi để địa chỉ ở một nơi khác, nhưng chương trình có đọc tên tôi làm cho cô bạn ở xa nói tôi "lãng mạn dữ".

Cám ơn *Thay lời muốn nói* đã cho tôi sống lại với những cố tích chiêm bao của tôi và mọi người.

LÊ QUANG KHANH

(Huỳnh Văn Bánh, P. 11, Phú Nhuận)

26. Tôi chính là nhân vật “Cô bé nơ đỏ ngày xưa của anh”, đã được ông xã tôi nhắc đến trong chủ đề *Bạn đời* được phát sóng ngày 22.7.2007 - món quà tuyệt vời và ý nghĩa nhất đúng ngay ngày sinh nhật. Là một phụ nữ hiện sống hạnh phúc bên cạnh người “bạn đời” của mình, trọn nghĩa trọn tình, biết tôn trọng nhau dù cuộc sống chúng tôi còn nhiều khó khăn nhưng không toan tính hay mưu cầu điều gì khác ngoài việc cùng giúp nhau chăm sóc và nuôi dưỡng hạnh phúc gia đình.

Chương trình *Thay lời muốn nói* là nhịp cầu nối những thương yêu lại với nhau, với khán thính giả, với những người yêu nhau đến cuối hay cả với những cuộc tình không trọn vẹn, tất cả đều rất cần chương trình này, *Thay lời muốn nói* ạ.

Nhờ chương trình *Thay lời muốn nói* phát sóng lần ấy mà biệt danh “Cô bé nơ đỏ” đã được nhiều người trong gia đình và bạn bè biết đến. Và cho đến bây giờ, hình ảnh “cô bé nơ đỏ” ngày xưa ấy đã được nhắc nhở cùng “bạn đời” tôi mỗi ngày qua đứa cháu nội ba tuổi, mỗi ngày đều được thắt hai bím tóc, cột nơ màu đỏ đến trường mẫu giáo theo yêu cầu của ông nội cháu.

ĐÌNH MỸ CHƠN

(Phan Đình Phùng, Biên Hòa, Đồng Nai)

27. Lá thư đầu tiên mình gửi cho chương trình, thật là may mắn đã được chương trình chọn đọc. Biết không *Thay lời muốn nói*, khi bạn đọc tên mình lên, cả nhà như nổ tung lên, các con mình reo lên, thư của Má, thư của Má được đọc đó. Và tin nhắn dồn dập gọi tới điện thoại của mình, phải Thư không? Vui lắm, vui lắm bạn ạ. Thật hạnh phúc!

Thay lời muốn nói đã làm một việc đơn giản bình dị là đem lại hạnh phúc đến cho khán giả của mình.

Hạnh phúc, hai chữ ấy thật đáng quý. Cảm nhận hết được hai chữ đó, Hạnh phúc lại như được nhân đôi.

Các bạn đã làm chương trình bằng cả con tim và khối óc. Mong rằng những khán giả trung thành của chương trình sẽ được thụ hưởng mãi những chương trình đặc sắc của *Thay lời muốn nói*, mỗi tháng một lần thôi cũng thật là hạnh phúc.

TRẦN THỊ ANH THƯ

(Nguyễn Minh Hoàng, P.12, Tân Bình, TP.HCM)

28. Tôi đã tham chủ đề *Ngày hạnh phúc*, tháng 12.2009 khi tôi đang ở Nhật Bản. Câu chuyện của mình được chia sẻ, tôi vui mừng biết bao khi thông điệp “yêu nhau không kỵ tuổi” và “nhớ ôm hôn nhau mỗi ngày” đã được *Thay lời muốn nói* ủng hộ.

Vâng, đó cũng chính là điều đã giúp chúng tôi vươn lên và vượt qua những gian khó để thoát nghèo. Hy vọng bao bạn trẻ cũng sẽ nhìn cái gương của chúng tôi mà nỗ lực hơn nữa, cho cuộc sống và tình yêu dài lâu trong cuộc sống của chính các bạn.

TRẦN LỆ XUÂN
(*Nhật Bản*)

29. 10 năm *Thay lời muốn nói* và cũng là 10 tuổi của con gái tôi. Thương lắm chứ, nhớ lắm chứ, nhưng tôi mong không phải là 20, 30 mà là 100 năm *Thay lời muốn nói* nữa kia.

Thay lời muốn nói ơi! Có phải tôi là người mau nước mắt hay không nữa chứ hầu như đêm nào có *Thay lời muốn nói* là đêm đó tôi có khóc. Khóc khi được MC xưng tên mình (từ xưa nay viết cho *Thay lời muốn nói* là tên thật không đó à ghen), khóc cho những lá thư - những con người - những hoàn cảnh được dẫn qua *Thay lời muốn nói*. Các bạn đừng cười tôi nha!

Mười năm rồi tôi viết thư về chương trình cũng mấy lần và cũng nhận từ chương trình mấy lần thư. Vui lắm và cảm ơn các bạn. Cảm ơn chương trình nhiều lắm!

Chủ đề *Nhớ mưa xưa* (thời còn chưa truyền hình trực tiếp), tôi viết cho chàng trai Quảng Ngãi và cô gái Huế của năm 1966. Đó là ba mẹ tôi bây giờ. Khi tôi viết thư đó, mẹ tôi mới mất 3 tháng, và khi chương trình phát sóng, ba tôi xem và ba đã khóc thật nhiều.

Gần đây nhất, ở *Hẹn yêu 2010*, tôi viết cho anh – một người anh đáng kính và tôi bị Quỳnh Hương và Hồ Trung Dũng không chia sẻ mà chia sẻ cùng anh – tôi sẽ tham khảo ý kiến các bạn – chờ tin tôi nhé.

TRẦN THỊ MINH CHÂU
(*Khu suối 2 - ấp 3, Tân Hiệp,*
Long Thành, Đồng Nai)

30. Thời gian như thoi đưa, mới đó mà đã 10 năm rồi *Thay lời muốn nói* nhỉ? Gia đình mình đã đến với *Thay lời muốn nói* từ những ngày đầu chập chững của *Thay lời muốn nói* kìa. Thời đó, nhà mình chỉ có cái tivi 14 inch nhỏ xíu và chỉ coi được có 2 kênh HTV7 và HTV9 thôi. Mẹ mình là một người rất yêu nhạc nên khi bắt gặp chương trình *Thay lời muốn nói* là mẹ xem ngay và đón xem mỗi tháng. Ngày đó mình chỉ mới 13 tuổi thôi, có

thể mình không hiểu hết ý nghĩa trong những lá thư mà *Thay lời muốn nói* đọc nhưng mình có thể ngồi cả giờ để xem những ca khúc, lắng mình theo giọng đọc đầy cảm xúc của cô Quỳnh Hương và lên nhìn mẹ mỗi khi thấy cô rưng rưng là vì mình biết lúc đó mắt mẹ cũng sẽ ướm ướm!

Khi lớn hơn một chút, mình cũng tập tành viết thư cho chương trình. Lần đó mình viết cho một chủ đề nói về Mẹ, thư của mình không được đọc mà chỉ có dòng tên chạy dưới màn hình thôi. Chỉ có vậy mà sao mình cũng vui ghê! Lớn hơn tí nữa, khi mình học cấp 3, mình lại viết thư tham gia chương trình, lần này là cho chủ đề về trường lớp, bạn bè. Và mình rất mừng khi thư đã được *Thay lời muốn nói* chọn đọc, nhưng hơi buồn một tí vì chỉ có hai bạn trong lớp xem chương trình đó thôi, vì lúc đó chương trình phát rất trễ, khoảng 11 giờ tối lận mà giờ phát sóng lại cũng không ổn định nên các bạn khác trong lớp cũng không đón xem được. Chủ đề *Bốn mùa yêu thương* kỷ niệm 4 năm phát sóng, lần đầu tiên *Thay lời muốn nói* mang ra sân khấu ngoài phim trường, mình cũng đã có mặt, vừa hồi hộp sợ "bị" gọi lên vừa nôn nao chờ... được gọi, mà rốt cục không có gì xảy ra! Nhưng hôm đó mình đã rất vui.

Rồi những năm gần đây, mình cũng có viết thư tham gia nhưng không được chọn đọc. Mặc dù vậy nhưng tháng nào mình cũng háo hức đón xem chương trình cả. *Thay lời muốn nói* bây giờ đã "trưởng thành" lắm rồi! Sân khấu đẹp, ca khúc hay,

ca sĩ hát cảm xúc và quan trọng hơn hết là nội dung truyền tải những bức thư luôn đạt dào cảm xúc và thật ý nghĩa!

Ai cũng phải lớn mà, mình cũng vậy. Năm nay mình đã 23 tuổi rồi, so số tuổi thì mình “xứng” làm “chị” của *Thay lời muốn nói* nhé! Hi...hi... Nhưng nếu so về mức độ cảm xúc, sự trải nghiệm và công suất làm việc thì chắc chắn là *Thay lời muốn nói* hơn mình nhiều rồi!

BẠN CỦA THAY LỜI MUỐN NÓI

31. Mình là khán giả ở Anh, đã từng mong chờ và bồi hồi xúc động theo dõi chương trình qua trang web *Thay lời muốn nói*. Mình rất vui và cảm động khi *Thay lời muốn nói* đã thay mình gửi tới người vợ yêu quý của mình ở quê nhà những lời yêu thương!

Sau chương trình, đã có rất nhiều bạn bè, người thân và đồng nghiệp gọi điện hỏi thăm, chúc mừng, và có cả những câu đùa dễ thương. Điều đó đã chứng tỏ *Thay lời muốn nói* đã nhận được sự yêu mến, quan tâm theo dõi của đông đảo khán giả trên mọi miền đất nước và cả ở nước ngoài.

PHẠM HÙNG HÙNG
(Birmingham, Anh Quốc)

32. Hàng tuần em vẫn gọi điện về thăm mẹ ở Thủ Thừa, Long An. Em nghe mẹ kể ngày 11.4 là sinh nhật 10 năm của chương trình *Thay lời muốn nói*. Tiếc là em ở quá xa không về được để mừng ngày sinh nhật.

Thấm thoát 10 năm trôi qua, *Thay lời muốn nói* chia sẻ tình yêu thương với tất cả mọi người và cũng nơi đó bao nhiêu người gửi gắm tâm sự của mình đến với người mình thương. Trong đó có em gửi về Mẹ em trong chủ đề Mẹ ngày 11.5.2008.

Tuy xa quê hương hơn hai mươi năm rồi, nhưng lúc nào lòng em cũng hướng về quê hương.

Thuở canh rau đắng, thuở cà dầm tương, thuở bắt ốc, bắt cua, khổ cực bơi xuống theo kênh rạch hái rau chày, rau chiec. Ôi! Nhớ biết bao là nhớ. Xem chương trình *Thay lời muốn nói* gọi lại biết bao là kỷ niệm!

NGÔ THỊ THÚY HẰNG
(KIENHORST, BERLIN, W.GERMANY)

33. Tôi là khán giả đã viết bài *Tết quê tôi* được chọn đọc trong chủ đề tháng Giêng 2010 - *Xuân an lành*. Lần ấy nhà tôi có chuyện, mẹ tôi bệnh rất nặng phải vào viện, thế là tôi chẳng xem trực tiếp được. Mẹ tôi xuất viện..., và anh em tôi lại vào trang web của *Thay lời muốn nói* xem lại. Chúng tôi ai cũng có gia đình và lớn tuổi rồi, thế nhưng vẫn tíu tít gọi điện cho nhau, cùng nhớ đến những kỷ niệm về tết nơi xóm nhỏ. Từ bàn tay chai sần của mẹ, mà anh em chúng tôi đã có những cái tết ấm no trong mái nhà tranh vách đất thùng nhiều lỗ..., ở quê nghèo.

Lần thứ hai tôi viết với tiêu đề *Khu vườn tuổi thơ* của tôi được chọn đọc, qua chủ đề *Bốn mùa thay lá*. Tôi không thể kể hết niềm vui và những bất ngờ của mình khi nghe đọc đến thư của mình. Những dòng thư của tôi đã được lồng vào bài hát *Song from a secret garden*, và tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ khoảnh khắc tuyệt vời ấy trong cuộc đời mình.

Đêm *Bốn mùa thay lá* thật diệu kỳ! Anh hai tôi từ Đan Mạch gọi điện về, anh đã bật khóc giữa mênh mông tuyết trắng, vì anh đã xa gia đình từ khi anh 15 tuổi. Anh nhớ gia đình và nhớ ngôi nhà tranh của chúng tôi. Và anh nói, "Em hãy viết thư cảm ơn *Thay lời muốn nói* nhé!... Bàn tay em bị bệnh á sừng, nhưng anh vẫn thích em viết bằng chữ tay hơn là máy tính. Đất nước anh đang sống rất lạnh nhưng trái tim anh ấm áp khi xem *Thay lời muốn nói*,

chương trình chứa đựng nhiều tâm sự yêu thương của con người Việt Nam”.

Kỷ niệm ngày nào chợt đầy ắp ủa về tim dẫu cuộc sống mỗi người khác nhau. Tôi nhớ đến một cuốn sách có ghi “Không phải đôi cánh mà chính trái tim đã chấp cánh cho những thiên thần bay lên”. Và trái tim tôi đã biết rộng mở, biết yêu thương, tha thứ nhiều hơn khi tìm đến *Thay lời muốn nói* thân thương. Nơi có những con người luôn mang yêu thương đến cho mọi người.

NGUYỄN THỊ BÍCH THOA
(*Khánh Hòa, Nha Trang*)

NHỮNG KỶ NIỆM KHÓ QUÊN

Trong trẻo những giai điệu vui...

“Hẹn yêu 2007, một kỷ niệm đẹp của gia đình con”

Chương trình *Hẹn yêu 2007* có ý nghĩa rất đặc biệt đối với con. Con còn nhớ hôm đó chương trình phát sóng rất khuya, còn có cả chú Lam Trường dẫn cùng cô Quỳnh Hương nữa.

Dịp đó, bố mẹ con đang giận nhau, bố mẹ đã

không nói chuyện với nhau cả tuần. Thế là con quyết định qua chương trình, nhấn những dòng tin nhỏ nhỏ bên dưới. Con đã giả vờ làm mẹ nhấn một tin giảng huê với bố và giả làm bố nhấn một tin giảng huê với mẹ. Các bạn con lại bảo rằng nhấn tin cho chương trình như thế, tin nhấn mình khó mà xuất hiện bên dưới lắm.

Thế mà hôm ấy con gặp may hay sao, mà cả 2 tin đều hiện lên.

Cả bố và mẹ con đều thích xem chương trình *Thay lời muốn nói* lắm, nên bố mẹ giận nhau, mà bố với mẹ mỗi người một phòng, hai tivi cùng mở một chương trình *Thay lời muốn nói*. Con mở một tivi nữa là ba, ba cái tivi cùng xem một chương trình, hihi.

Và bố mẹ con đều đọc được tin đó. Mẹ mở cửa chạy ra, bố cũng vậy, ký yêu vào đầu con.

Mẹ:

“Hay ghê hen... Bệnh bố mày hử?”

Bố:

“Hai mẹ con bây hợp tác hay dữ!”

Vậy là cả nhà con huê nhau. Bố mẹ không còn giận nữa, con vui lắm cô ạ. Mong là lúc nào đó chương trình phát lại chủ đề này cho cả nhà con cùng được xem, *Thay lời muốn nói* nhé!

Thu Nguyen (thubian94@...)

“Bỗng dưng... nổi tiếng”

Tôi là nhân vật được phát sóng trong chương trình chủ đề *Ngày xưa còn bé* năm 2009 trong bài *Bà tôi* do ca sĩ Phương Uyên hát.

Bỗng dưng nổi tiếng vì kể từ khi tên tôi được xướng lên trong chương trình được phát sóng khắp nơi, trong khi hiện tại tôi chỉ là người nội trợ đúng nghĩa. Mà tên tôi thuộc loại “không đụng hàng” nên không thể nhầm lẫn với người nào khác.

Ngay lúc chương trình đang phát sóng, tôi nhận được cú điện thoại của nhỏ em họ: “Hê! Sao chị giành bà ngoại của em vậy?” Tôi trả lời: “Ai giành hồi nào? Bà ngoại của cưng thì cưng viết đi!”

Ai ai cũng hỏi thăm, “Phải là cô? Phải là chị không?”, từ cậu em chồng đang công tác tận ngoài khơi Vũng Tàu, đến mấy người hàng xóm ngoài chợ, rồi cô bạn hơn 30 năm mới gặp lại trong buổi tiệc họp lớp. Bây giờ bà con họ hàng mà tới nhà chơi tôi đều mở online chủ đề này trên mạng ra khoe.

Vậy đó, bỗng dưng tôi thành người nổi tiếng.

Hiện tại tôi vẫn thường xuyên theo dõi chương trình xem có chủ đề nào thích hợp với mình thì viết tiếp.

NGÔ TRIỀU LAN (KP.5, Hóc Môn, TP.HCM)

“Hậu” Thay lời muốn nói

Chủ đề tháng 10.2009 kết thúc, mở ra một cầu truyền hình trực tiếp tại Đà Nẵng - TP. Hồ Chí Minh vào tháng tới. Mừng khôn tả. Một nhiệm vụ được đặt ra là phải làm thế nào để bài viết của mình được xướng lên ngay trong chương trình hôm ấy.

Ngay tối hôm công bố chủ đề, mình đã bắt đầu viết, viết với những cảm xúc đong đầy về quê hương. Phải rồi, “quê hương mỗi người chỉ một mà” nên khi đặt bút viết về mảnh đất Quảng Nam tự dưng cảm xúc tuôn trào. May mắn thay, bức thư được chọn nằm ngay trong kịch bản chương trình. Vài ngày trước khi chương trình diễn ra, một email

của *Thay lời muốn nói* gọi đến thông báo, mình sẽ được xuất hiện trên cầu truyền hình. Không tin vào mắt mình nữa!

Mình xuất hiện cũng chỉ ngắn thôi nhưng niềm hạnh phúc ấy thì cứ lan tỏa một cách vô tận.

"*Hậu*" *Thay lời muốn nói - Miền Trung* - khúc ruột quê mình cũng lắm điều để kể. Ngay hôm sau, mọi người trong trường ai cũng nhìn bằng một ánh mắt "ngưỡng mộ" và dành tặng những lời khen đáng kể! Một điều đặc biệt nữa, chương trình Vì An ninh Tổ quốc của thành phố Đà Nẵng, sau khi nhận ra mình, cũng đã chọn mình xuất hiện trong phóng sự về con của những chiến sĩ có thành tích học tập tốt (bố mình trong ngành Công an mà). Đoạn phóng sự ấy được phát trên sóng truyền hình thành phố kèm với lời giới thiệu: mình đã từng xuất hiện trên *Thay lời muốn nói*! Đó là lần thứ hai mình "lên" truyền hình, phải nói đều nhờ cả vào *Thay lời muốn nói*.

Cũng từ *Thay lời muốn nói*, mình đã bắt đầu mạnh dạn hơn tham gia trình diễn ca nhạc trên sân khấu, mình được tham gia vào đội văn nghệ nhà trường.

Cảm ơn bạn đã cho mình thêm sự tự tin, dạn dĩ. *Thay lời muốn nói* đã tạo động lực rất nhiều cho mình khẳng định con đường đi trong tương lai. Một lần nữa xin cảm ơn *Thay lời muốn nói* nhiều lắm.

ĐẶNG NGỌC TÂN

(Đà Nẵng)

... Và ấm áp những cung bậc trầm

“... Nhờ một chủ đề *Thay lời muốn nói* cách đây ba năm, Cha và em đã hiểu nhau hơn...”

Em chưa bao giờ bỏ sót nào từ khi em biết chương trình này cách nay tám năm, nếu không xem trực tiếp thì em xem phát lại.

Cách đây ba năm, lúc ấy là tháng có ngày của Cha, em cũng định ninh là chủ đề của tháng là dành cho Cha, em đã viết một lá thư nhờ *Thay lời muốn nói* nói giùm những lời em muốn cảm ơn Cha, nhưng rất tiếc tháng ấy chủ đề lại không phải. Đó là lần đầu tiên em tham gia, mà chương trình nghe cái tên em cứ tưởng lời thư là của một đứa con gái muốn nói với cha, thật ra em là con trai, em là kết quả đầu tiên của tình yêu giữa anh chiến sĩ và cô diễn viên múa ba lê, nên em là PHÚC TIÊN, là hạnh phúc đầu tiên.

Trong năm đó em trải qua cuộc phẫu thuật tim, và lần đầu em cảm nhận được tình yêu của Cha, vì từ trước đến thời điểm đó em và Cha làm như có

một khoảng cách, rất khó nói. Nhưng khi em mới mổ xong, không đi đứng gì được, Cha luôn túc trực, chăm sóc cho em, lau từng cái nhẹ nhàng qua bàn tay đã chai sần của một người làm nông. Lúc nhìn Cha đăm chiêu, lo lắng cho cuộc giải phẫu quá lớn, quá sức tưởng tượng của Cha, lúc Cha ngủ nằm nghiêng co người mà lòng em trào dâng niềm xúc động, ghen cả hòng chị ạ. Mà lúc ấy em không nói được lời gì, và em đã thông qua *Thay lời muốn nói* nói hộ em. Em rất cảm ơn *Thay lời muốn nói* đã gỡ giùm em những gì em muốn nói với Cha. *Thay lời muốn nói* đã bắt nhịp cầu cho em và Cha thấu hiểu nhau hơn, giúp cho con người gần nhau hơn. Và hãy tin rằng bên *Thay lời muốn nói* luôn có hàng triệu khán giả trung thành, trong đó có em.

PHÚC TIỀN

"Từ Những ngón tay in màu mực tím..."

Chủ đề *Sắc tím* đã qua, nhưng đọng lại là cả một chuỗi ngày với bao niềm vui được nhắc đến từ đó. Xin phép được tự xưng mình chỉ là cái tên PV. như lá thư đầu tiên. Biết rằng lá thư của nó đã đến muộn, và thật bất ngờ! Lòng như thất lại khi nghe *Thay lời muốn nói* đọc lên những dòng tâm sự của nó. Phát hiện ra, đôi khi trong cái thường nhất, trong cái yên bình tưởng chừng nó chỉ vu vơ thôi, vậy mà khắc vào cuộc đời nỗi xót xa nhiều đến thế.

Nước mắt cứ theo tự nhiên mà vỡ ra, rồi giạt mình khi chuông điện thoại reo. Là Mẹ nó gọi. Thì ra, Mẹ đã nhận ra lá thư của khán giả PV. ấy là của nó. Mẹ khóc, tiếng khóc không thành tiếng vì Mẹ đang cố nói lời xin lỗi, xin lỗi vì ngày xưa đã không cho nó được học tới nơi tới chốn như nó mơ ước. Là lần đầu tiên, nó được nhận lời xin lỗi mà nó chưa bao giờ nghĩ tới. Hai mẹ con cứ cầm điện thoại, và nó hứa với Mẹ sẽ làm việc tốt, sẽ cố gắng làm những gì tốt nhất cho cả nhà, học không được tới nơi, thì phải cố gắng làm việc tốt chứ. Lòng nó nghẹn lại, bao nhiêu hờn tủi, bao nhiêu hờn giận của đứa trẻ con ngày xưa bị bắt thôi học, dường như đã được lấp đầy bằng hạnh phúc sự sẻ chia vỗ về của Mẹ.

Hiện tại, PV. đã đi làm, một công việc cứ chạy tới chạy lui không cố định, nhưng là một việc làm tốt, một việc lương thiện. Đọc những dòng chia sẻ của nhiều khán giả đã gửi đến cho lá thư của PV. trên trang web, nó hạnh phúc thật nhiều và đang tự khắc lòng với niềm tin ở ngày mai, tương lai sẽ vẫn tốt đẹp thôi. Có mất cái đã có, mới biết quý cái đang có. Bài học của những năm tháng học trò ngày xưa, cũng là bài học cho cuộc đời nó biết quý trọng hơn những gì nó đang có. Nó sẽ cố gắng làm việc tốt, để sẽ không bao giờ hối tiếc như nó đã từng tiếc nuối những năm tháng được cầm cây viết mực hero ngày xưa.

Thay lời muốn nói ơi, nó cảm ơn Thay lời muốn

nói nhiều lắm. Không chỉ là một sự chia sẻ, *Thay lời muốn nói* còn mang đến cho gia đình nó một hơi ấm gần lại, và là niềm động viên rất lớn để xóa tan đi bao nhiêu buồn tủi mà nó đã ôm vào lòng bấy lâu. Tiếp nối cuộc đời nó từ đây, sẽ không còn cái mặc cảm học ít, học chưa tới của nó. Nó sẽ cố gắng phấn đấu làm tốt trong công việc mà nó đang làm. Nó mỉm cười, và mười ngón tay in màu mực tím ngày xưa sẽ in thêm màu tím của kỷ niệm ấm áp từ *Thay lời muốn nói - Sắc tím* hôm nay.

KHÁN GIẢ P.V (Chủ đề *Sắc tím*)

“Chỉ hai đứa mình thôi nhé...”

Vì bận công việc mà thời gian gần đây tôi đã không kiểm tra email, nên tôi rất tiếc đã không cung cấp thông tin cá nhân đến *Thay lời muốn nói* trước khi chương trình diễn ra. Nhưng tôi vô cùng cảm động vì đã được *Thay lời muốn nói* chia sẻ. *Thay lời muốn nói* biết không, khi tôi nghe đọc những dòng thư của mình, tiếp sau là Hoàng Châu hát lên *Chỉ hai đứa mình thôi nhé...*, tim tôi như nghẹn lại và nước mắt cứ lăn dài trên má. Sao mà ca khúc này giống như những hy vọng, những mong ước mà mình đang ấp ủ quá vậy! Lần đầu tiên tôi nghe ca khúc này, và tôi thích luôn.

Tối hôm ấy, cũng thật tình cờ là anh ấy đã không có việc ra ngoài mà ngồi xem chương trình cùng tôi.

Một hy vọng mới thức dậy trong tôi, tôi mong là anh ấy sẽ hiểu và cuộc hôn nhân của chúng tôi sẽ mang một sắc tím tươi sáng hơn chứ không còn đượm buồn nữa để tôi mãi chung thủy với màu tím tôi yêu.

THỊ XÃ BẰNG LĂNG TÍM

... Và những người bạn,
thân hơn những người
bạn thân.

“Nhớ không kể xiết”

Hôm nay là vừa đúng một tuần kể từ ngày *Tìm nhau* lên sóng. Em vừa download chương trình và lưu giữ, như một thói quen từ hai năm nay.

Hồi trước khi trang web ra đời, muốn xem lại *Thay lời muốn nói* thật là khó. Xem trên trang web chung của Đài thì chương trình bị cắt nhỏ ra từng phần, hơi khó lưu giữ. Xem trên Tuổi trẻ Media thì... hên xui, phụ thuộc chất lượng đường truyền nữa.

Xem xong *Tìm nhau*, em lại thấy nhớ các chủ đề xưa quá, *Thay lời muốn nói* ơi!

Xem *Tình ca du mục* thì nhớ *Ký ức Nga* (tháng 11.2007) này. Xem *Không bao giờ quên anh* thì lại nhớ *Bạn đời* (tháng 7.2007) với rất nhiều những mẫu chuyện xúc động này. Xem *Một thời để nhớ* thì lại bồi hồi nghĩ về *Ngày xưa còn bé* (tháng 11.2008).

Nhiều lắm những chủ đề xưa cũ...

Trung thu sắp đến rồi, *Thay lời muốn nói* có thể upload chủ đề về Trung thu lên mục *Mỗi tháng một chủ đề xưa* được không? Không phải *Khi trăng là nguyệt dâu*, mà là một chủ đề cũ, lâu quá em cũng không còn nhớ tên, chỉ biết là trong chủ đề ấy, lần đầu tiên em biết đến và yêu mến ca khúc *Ngày xưa lên năm lên ba* (do Quang Linh & Mỹ Lệ trình bày với các em thiếu nhi minh họa, những hình ảnh này cũng được sử dụng lại trong *Khi trăng là nguyệt đó*).

Rồi sau Trung thu sẽ là kỷ niệm Cách mạng tháng Mười Nga, *Thay lời muốn nói* có thể post tiếp chủ đề về nước Nga luôn nhé? Không phải *Ký ức Nga* mà là chương trình cũ hơn á! Được không, *Thay lời muốn nói*?

Từ khi *Thay lời muốn nói* mở mục *Những cánh thư* trên trang web, mỗi khi rảnh rỗi em lại vào đọc, và có một “niềm vui nho nhỏ” là đoán xem lá thư nào sẽ được chọn, bài hát nào sẽ phù hợp với câu chuyện trong đó, rồi ai sẽ thể hiện bài hát đó. Có lúc đoán cũng trúng, có lúc đoán sai, nhưng vui nhất là lúc này, khi em đang suy nghĩ “Chà, nếu mà thư này được đọc trong chương trình thì sẽ gắn với ca khúc nào đây nhỉ?”

Tháng 8.2009

NGUYỄN ĐĂNG HẢI

(Bùi Thị Xuân, P.2, Tân Bình, TP.HCM)

“Hành trình Thay lời muốn nói 2009”

Nhanh thật, mới đây mà một năm nữa lại qua rồi! Nhìn lại chặng đường một năm qua, những gì mà chương trình đã làm cho tất cả các khán giả không hề nhỏ chút nào *Thay lời muốn nói* ạ!

Để con nhớ lại thử xem nè:

1/ Ngày 12.07.2009, trang web riêng của chương trình đã ra đời đem *Thay lời muốn nói* với các khán giả gần lại với nhau hơn.

2/ Ngày 16.08.2009, *Thay lời muốn nói* cho “bóc tem” một phiên bản hoàn toàn mới: *Tìm nhau giúp* cho các khán giả có cơ hội tìm được những người thân quý mà vì hoàn cảnh nào đó phải xa cách. Con nhớ thì cũng đã có phản hồi của một khán giả đã tìm được người thân của mình sau 27 năm xa cách phải không?! Đó có thể xem là một sự thành công của chương trình mà.

3/ Ngày 13.09.2009, chủ đề *Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!* như một thông điệp yêu thương vươn tới những người lính nơi đảo xa. Nhờ đó mà con mới thấy quý mến những người lính hải quân ấy nhiều lắm, và con tin mọi khán giả xem chương trình cũng vậy! Bởi vì họ, những người cao cả đã hy sinh hạnh phúc cá nhân của mình để đem lại sự bình yên cho vùng trời Tổ quốc.

4/ Ngày 11.10.2009, lần đầu tiên trong gần 10 năm đến với khán giả, *Thay lời muốn nói* mới có một

chủ đề về màu sắc. *Sắc tím*, một màu sắc thể hiện cho sự thủy chung son sắt, như đúng với bản chất của con người Việt Nam ta.

5/ Ngày 15.11.2009, *Thay lời muốn nói* đã vươn xa ra khỏi Thành phố Hồ Chí Minh đến với khán giả Miền Trung qua *Miền Trung - khúc ruột quê mình* bằng cầu truyền hình mang đầy tình tương thân tương ái.

6/ Ngày 13.12.2009, chủ đề *Đời bổng vui*, *Thay lời muốn nói* đã khép lại một năm bằng những niềm vui nhẹ nhàng và chào đón trước thêm năm mới thật tung bừng với sân khấu trang hoàng lộng lẫy màu sắc với những chú hạc mang an lành yêu thương đến mọi người.

Tất cả những sự kiện trên, tuy không gọi là to tát gì nhưng cũng có thể nói đây là những bước chuyển mình rất đáng tự hào của chương trình. Sẽ còn rất nhiều khó khăn thử thách ở phía trước, nhưng con tin với sự nỗ lực và cái TÂM quý giá của mình, chương trình sẽ vượt qua được.

Hãy cố gắng nhé, *Thay lời muốn nói* thân thương!

Đầu năm 2010
ĐÊM_NGHE_MƯA
(Tiền Giang)

“Đời bỗng vui đã khép lại nhưng dư âm vẫn còn mãi...!”

Không biết bày tỏ cảm xúc của bản thân như thế nào để *Thay lời muốn nói* hiểu rõ được những cung bậc mình đã trải qua trong giờ chương trình phát sóng. Giữa tiết trời se lạnh cuối năm, *Thay lời muốn nói* đã mang một chủ đề thật ấm áp đến tất cả mọi người và với bản thân mình. Đúng như tên gọi, *Đời bỗng vui* diễn ra với không khí thật nhẹ nhàng, vui tươi mà sâu lắng. Tạm dùng hai từ “*Dễ thương*” để nói về chủ đề kỳ này *Thay lời muốn nói* nhé!!

Dễ thương từ việc dùng hình ảnh những hộp quà làm điểm nhấn cho sân khấu như báo hiệu trước nhiều điều bất ngờ sẽ diễn ra và đó phải chăng là món quà *Thay lời muốn nói* dành tặng riêng cho khán giả. Tổng thể sân khấu toát lên một vẻ gì đó trẻ trung, đầm ấm như không gian của một ngôi nhà

tràn ngập hạnh phúc trong mùa Giáng sinh, gần gũi đơn giản nhưng vẫn không mất đi sự tinh tế trong cách bài trí như các chương trình trước.

Dễ thương với hai MC xinh đẹp và duyên dáng. Hơn hết là sự phối hợp khá ăn ý của cả hai cô, vì hề chương trình nào mà có một khách mời nào đó là mình cảm thấy hơi lo không biết rồi vị khách đó nắm bắt được mạch cảm xúc của từng câu chuyện để mà thể hiện được hết tình cảm khán giả gửi gắm, chứ không đơn thuần là đọc! Thế nhưng lần này ca sĩ Hồ Ngọc Hà đã hoàn thành một cách toàn vẹn vai trò của một người dẫn chương trình.

Dễ thương qua các câu chuyện của khán giả, trong bài học tập mỉm cười của Đêm_nghe_mưa, sự chia sẻ quan tâm bài học từ những mảnh đời bất hạnh để ta rút ra rằng đời bỗng vui khi mình biết hy vọng, tin tưởng vào tương lai tươi sáng. Thoáng chút băng khuâng hồn nhiên với câu chuyện của Trâm Nguyễn, "bé" và "anh", hạnh phúc ở ngay cạnh bên ta mà đôi khi ta vẫn không nhận ra. Mỗi bài hát dường như viết riêng cho một câu chuyện, tuy vẫn thoáng những chuyện đau lòng nhưng đó là một nốt lặng giữa cuộc đời giúp ta hiểu rõ giá trị của hạnh phúc, niềm vui, và cũng chính nhờ xem chương trình tối hôm qua mình mới hiểu rõ hết những điều ấy để hôm nay, với đề văn thi học kỳ một: "Giải thích hạnh phúc là khi mang yêu thương đến mọi người" mình đã làm rất tốt!

Dễ thương từ những vị khán giả tại trường quay, dù khung hình có đang đưa họ vào giữa khung thì họ vẫn bình thản, thể hiện đúng những cảm xúc của bản thân (không như một vài lần trước, đang đọc một bức thư buồn thiết buồn tự dưng thấy được lên hình là cười tươi roi rói! Thế là hỏng cả bức thư...)

Dễ thương từ không khí quá là thân mật trong cuối chương trình giữa khán giả, ca sĩ và cả êkip, từ cảnh tung bong bóng kim tuyến cho đến cái siết chặt tay hát vang bài hát mừng năm mới! Tự nhiên nhưng rất ấn tượng.

ĐẶNG TIỂU VŨ
(*Gò Công, Tiền Giang*)

“Những ô cửa *Tìm nhau*”

Tôi yêu *Thay lời muốn nói*. Gần 10 năm nay, cứ mỗi tối chủ nhật giữa tháng tôi lại tranh thủ hoàn tất mọi việc trước 20h30 để nằm dài trên chiếc giường nhỏ xinh trong căn phòng bé xiu của mình và chờ đợi nhạc hiệu của chương trình vang lên. Cái cảm giác của sự thư giãn từ đầu đến chân, không lo không nghĩ, đắm chìm vào không gian âm nhạc, chia sẻ tâm tình của mọi người dành cho nhau và đặc biệt là “ngấm” lời dẫn chuyện đọng đầy tình cảm yêu thương, chân thành, gần gũi, bình dị với những ngôn từ tuyệt đẹp, giàu cảm xúc và hình ảnh,

đủ sức lay động trái tim! Cái cảm giác lâng lâng, vui vui, sướng sướng, yêu yêu, thương thương cuộc đời và mọi người xung quanh hơn. Cái cảm giác khó tìm được trong cuộc sống bận bịu lo toan của cả tuần làm việc mệt mỏi, đến cuối tuần lại “lãng xãng” với đủ thứ việc không tên luôn “xếp hàng” chờ xử lý. Cái cảm giác mà có lẽ chỉ có “người trong cuộc” mới cảm nhận được chứ không biết phải đặt tên thế nào cho đúng!

Thú thật là vì lười nên tôi hơi ngại khoảng cách 32 km cả đi và về từ nhà tôi đến nhà Đài. Thêm nữa vé của chương trình thuộc “hàng độc” nên không dễ sở hữu được một suất. Thế nhưng nói gì thì nói, được một lần trực tiếp đến trường quay để được “cảm” cái không khí tại chỗ và hơn hết, được tận mắt chứng kiến những gì không nằm trong góc quay lên hình cũng là một “nỗi khát khao” của tôi! Và tôi đã có may mắn được hai lần như thế.

Lần thứ nhất là *Mùa hồng* (tháng 8.2008) và mới hôm qua là *Tim nhau*. Ở lần thứ nhất thì hình ảnh hai MC của chương trình “lui cui” chui ra chui vô cánh gà để máy quay không bị “vướng” là một hình ảnh luôn ở mãi trong tôi. Có lẽ bạn sẽ thấy “đó là điều bình thường thôi”, và tôi cũng không muốn giải thích gì thêm, nhưng nếu bạn nhìn thấy vừa lúc trước đó họ “xúng xính” trong váy áo thướt tha khi lên hình và sau đó phải “vượt chướng ngại vật” (là một cái khung sắt hay cái-gì-đó-tôi-không-biết nằm chình ình chắn lối vào bên trong), để nhường

sân khấu cho máy quay bắt được những góc hình đẹp nhất, thì bạn sẽ đồng cảm với tôi.

Còn ở *Tìm nhau* (tháng 8.2009) thì, ngoài những “đặc sản” của *Thay lời muốn nói* trước giờ như kịch bản công phu và mang đến nhiều cảm xúc cho khán giả, các bài hát được lựa chọn và xây dựng cứ như là được viết riêng cho từng câu chuyện, ngôn ngữ trái tim, thì những ô cửa trên sân khấu lần này gây ấn tượng mạnh nhất đối với tôi. Một ô cửa sổ nhỏ đằng sau chiếc bàn của người dẫn chuyện luôn mở ra, bao nhiêu câu chuyện và thân phận con người. Một ô cửa lớn hơn ở góc phải bên trên sân khấu với những hoài niệm về một đêm trăng khuyết, những chồng sách cũ trong thư viện, những viên gạch nhuộm màu thời gian hay những áng mây bông bênh trôi. Màn hình chính thức không thể cùng lúc phát lên sóng tất cả những hình ảnh ấy, chỉ có khán

giả tại chỗ mới “thu” một lúc được hết nhiều thứ như vậy! Một ô cửa nữa được thả xuống bên dưới ô cửa hoài niệm ấy, đó là ô cửa sổ lớp học nơi chứng kiến những giây phút hồn nhiên, tinh nghịch của tuổi học trò, tuổi hoa, tuổi mộng. Rồi một ô cửa nữa, lần này là cái nơi người chị ngồi chờ đứa em mình mà khi gặp lại, “hai chị em tóc bạc như nhau”. Rồi những ô cửa của “căn phòng cô đơn”, những ô cửa mà chỉ vì quá thẹn thùng, một lần đóng lại, có khi người ta phải vĩnh viễn xa nhau. Hình ảnh cuối chương trình khi một người lính trở về chốn cũ, nhiều cánh cửa đã không bao giờ mở ra nữa, nhưng anh vẫn tiếp tục đi tìm, vì khi không đánh mất niềm tin, ít nhất sẽ có một cánh cửa sẽ mở ra với mình, phải không các bạn?

Cảm ơn *Thay lời muốn nói* về tất cả những gì chương trình đã làm cho khán giả. Rồi sẽ có những niềm vui vỡ òa của những khán giả đã “để lạc mất một người thân quý mà ta luôn khát khao tìm gặp” trong giây phút trùng phùng - điều mà tôi TIN là sẽ sớm thành hiện thực vì sức lan tỏa đặc biệt của chương trình.

Tháng 8.2009

TUYỀN NGUYỄN
(Q. Tân Phú, TP.HCM)

“Niềm vui lúc 02 giờ sáng...!”

Không biết có phải vì tách trà hay những cánh thư của khán giả *Sắc tím* mà mãi tận gần 2 giờ sáng tôi vẫn chưa... buồn ngủ. Nhìn con số online (đang cùng mình truy cập *Thay lời muốn nói*) với con số 45, tôi hơi bất ngờ. Giữa đêm khuya lơ khuya lác thế này, vẫn còn khán giả thao thức với *Thay lời muốn nói*. Trái lòng hoài niệm hoặc đang tâm trạng những đồng tình đồng cảnh với mình, hay ai đó đang cùng nhau chia sẻ những nỗi niềm và cũng có thể tìm lại cho mình chút gì đó gọi thương gọi nhớ đã gần bó với chương trình qua truyền hình và trang web này.

Với số lượt truy cập gần đi đến con số 222,222², với thời gian chưa đầy ba tháng và giờ này đã gần 2 giờ khuya vẫn còn những 45 khán giả đang “tụ tập” ở ngôi nhà *Thay lời muốn nói* mà vẫn chưa chịu về nhà ngủ thì quả là... hạnh phúc vô cùng. Đến thời điểm này, với thời gian đó, cùng những con số trên cũng đã nói lên sức hút ngọt ngào của *Thay lời muốn nói*, của những ký ức xưa đẹp đẽ, của những miên man hoài niệm hay bao kỷ niệm giăng đầy nỗi nhớ nhung. Với con số trên, ekip *Thay lời muốn nói* hẳn sẽ rất vui. Và trong cuộc hành trình với chúng tôi, ít nhiều ekip cũng có giây phút căng thẳng, chút ít phiền muộn, chúng tôi thấu hiểu, thông cảm lắm!

2 Thời điểm tháng 9, 2009.

Như làm dâu trăm họ vậy mà. Giờ đây, *Thay lời muốn nói* là ngôi nhà chung, đã và đang mang lại cho chúng tôi thời khắc quý báu, lắng đọng lại một cõi riêng của đáy lòng, một không gian rộng mở bao cánh tay bao cảnh ngộ. Lại nữa, *Thay lời muốn nói* đã đánh thức chúng tôi đến những điều mà cuộc sống còn tất bật làm người ta xao lãng, đã kéo chúng tôi lại cái tình người muôn thuở của nhau, là Ông bà, Cha mẹ, là con cái, thân tộc, bằng hữu, của tình yêu đôi lứa... Mỗi giới, mỗi thế hệ chúng tôi đến với chương trình bằng tấm lòng trân trọng của mình.

Đã hơn 2 giờ khuya rồi. Có thể 45 người chúng tôi (đang online) miên man trải lòng và thấy mình hạnh phúc với ngôi nhà *Thay lời muốn nói* này. Mong sao êkip *Thay lời muốn nói* thật nhiều sức khỏe, “vận óc” cho ra nhiều ý tưởng mới lạ cùng đồng hành với chúng tôi như *Khi bạn cần chia sẻ - Mang yêu thương đến mọi người*.

Vậy nhé! Êkip thân thương của chúng tôi ơi!

Tháng 9.2009
HATSUONGMAI95

"Xem trực tiếp Thay lời muốn nói tại Mỹ"

Vậy là cuối cùng cài ngày 15.11 cũng đã đến và tôi cũng đã được xem *Thay lời muốn nói* trực tiếp trên VTV4 cùng gia đình và người thân bên Việt Nam.

Sáng nay cài đặt đồng hồ báo thức 7h sáng, nghĩa là 8h tối bên Việt Nam, chuẩn bị cho mình một ly cacao nóng, nằm dài trên sofa để chuẩn bị xem *Thay lời muốn nói*. Thú vị lắm khi sáng sớm bạn thức dậy không phải lái xe đến sở làm để ở nhà thưởng thức một chương trình ca nhạc trong nước trực tiếp. Cái cảm giác khó tả, chỉ đơn giản bởi vì đây là lần đầu tiên được xem *Thay lời muốn nói* trực tiếp trên VTV4, cộng thêm chủ đề tháng này nói về *Miền Trung - khúc ruột quê mình* nơi tôi sinh ra.

Khi màn hình hiện lên hàng chữ "Truyền hình trực tiếp *Thay lời muốn nói* chủ đề *Miền Trung - khúc ruột quê mình*" và trên tivi xuất hiện 2 logo VTV4 & HTV9 cùng hàng chữ "Trực tiếp", tôi mới thật sự tin rằng mình đang được xem trực tiếp *Thay lời muốn nói*. Thật vui và háo hức, cứ y như những khán giả đang xem trực tiếp tại Việt Nam.

Thú thật thì từ ngày định cư ở nước ngoài, tôi vẫn không dám nghĩ đến một lúc nào đó mình có thể xem trực tiếp các chương trình trong nước. Vậy mà, bây giờ tôi lại xem được *Thay lời muốn nói* ngay tại nơi này, cứ như mình đang ở Việt Nam. *Thay lời muốn nói* là chương trình ca nhạc trong nước được dân Việt hải ngoại chúng tôi đánh giá rất cao vì giá

trị của chương trình, đi sâu vào lòng người bằng những tâm sự qua các lá thư, bài hát và những phần dẫn chuyện thu hút lòng người.

Vui xong rồi lại buồn, vì hình như tháng sau VTV4 không còn trực tiếp chương trình nữa. Nhưng thôi, một lần cũng đủ để lại trong ta một trời kỷ ức, một chút niềm vui, để sáng mai vô sở làm tôi có thể khoe với sếp rằng tôi đã có một ngày cuối tuần thật tuyệt khi xem được một chương trình ca nhạc trong nước trực tiếp.

Bỗng dưng lại nghĩ đến một điều, có khi *Thay lời muốn nói* sẽ làm một chuyến lưu diễn khỏi Việt Nam không nhỉ? Biết đâu, bởi cái tâm *Thay lời muốn nói* vô cùng lắm, phải không?

15.11.2009

TIFANY TRƯƠNG (Mỹ)

Thay lời muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

“Từ Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!, nghĩ đến Tâm tình người lính đảo”

Mới đó mà “*Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!*” đã trôi qua hơn 2 tuần rồi. Thật tiếc là hôm đó cả nhà bị ốm nên mình không thể đến nhà hát Truyền hình để xem trực tiếp chương trình được, đành phải ngồi nhà xem tivi vậy. Nghe những mẩu chuyện kể về những người lính đảo cùng với những bài hát về biển thật hay, lòng mình cảm thấy lâng lâng xúc động, biết bao kỷ niệm lại ùa về, thật khó tả. Mình không thể hình dung được chương trình lại hay đến thế, xúc động đến thế. Chỉ với những câu chuyện thật bình dị về những người lính đảo, tiếng hát trong trẻo của em bé ngâm thơ cùng với lời chúc bố ở đảo xa ngủ ngon và những lời nhắn gửi của những người lính về cho gia đình và người thân,

Thay lời muốn nói đã đưa khán giả của đất liền đến gần hơn với biển đảo, gần hơn với những người lính đã và đang âm thầm gác lại những hạnh phúc riêng tư, gác lại những niềm vui của cuộc sống bản thân mình, chắc tay súng nơi đảo xa giữ bình yên cho biển trời Tổ quốc.

Hải Yến, cô ca sĩ đi cùng mình trong chuyến đi ấy cũng không ít lần phải giấu những giọt nước mắt xúc động trước giờ chia tay với những người lính trẻ. Vì thế, thấy những giọt nước mắt của em đã lăn khi em đang hát bài *Tiếng hát nơi đảo xa* trong chương trình *Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!*, mình cũng không cầm được nước mắt với bao nỗi nhớ và kỷ niệm chợt ào về. Những tin nhắn, những cuộc gọi của các anh lính hải quân và của các anh chị cùng đi trong chuyến thăm Trường Sa liên tục, liên tục:

“Chị ơi, em là Toàn tàu HQ 957 đây, anh em trên tàu đang xem *Thay lời muốn nói* và nghe bài hát của chị đấy, nhớ chị và nhớ mọi người quá chị ạ!”.

Anh Thiện Hà: “Em có đang xem *Thay lời muốn nói* không? Hà hà, bài hát của em Hải Yến đang hát kìa, ha ha!!!”.

Anh Mai Đình Tới: “Trời ơi, bài hát xúc động quá em ơi!!!, anh và cả gia đình đang ngồi xem, anh rất hãnh diện vì em đấy cô em gái ạ.”

“Chị ơi, em đang nghe *Tiếng hát nơi đảo xa* trên tivi, bài này em nghe hoài à, thuộc lòng luôn rồi...”

Những lời động viên vô cùng quý giá này làm mình hạnh phúc quá. Mình biết các bạn trong êkip *Thay lời muốn nói* cũng đang rất hạnh phúc vì đã làm được một chương trình thật ý nghĩa, và các bạn đã phải đầu tư biết bao nhiêu công sức vào chương trình này.

THANH BÌNH
(TP.HCM)

Chia sẻ cùng *Hẹn yêu 2010*

Cầm trên tay cặp vé mời là phần thưởng từ cuộc thi *Giáng sinh và năm mới* trên trang web, mình rất hồi hộp chờ lúc “đến hẹn lại lên” cùng *Thay lời muốn nói*. Một tuần đủ làm đầy sự hồi hộp chờ mong.

Thay lời muốn nói đêm ấy xinh thật, tựa như một cô gái xúm xít bên chiếc áo hoa xuân mẹ vừa mới may cho!

Sân khấu

Mình thấy sân khấu *Hẹn yêu* kỳ này rất ấn tượng, có nhiều điểm nhấn. Đó là hình ảnh chiếc ghế gỗ và cây đèn trong công viên hay là một hiên rào xanh nào đó. Chiếc bục của người dẫn chương trình hăng ngày biến mất, sân khấu phóng khoáng hơn, cảm xúc không bị gò bó ở bất kì một vị trí nào, tầm nhìn của khán giả cũng không bị “gò bó” từ bất kì chỗ ngồi nào.... Mình rất tâm đắc với hình tượng chiếc cầu, làm không gian trình diễn của ca sĩ có thêm

phía cao cao. Đã có vài lần *Thay lời muốn nói* khai thác không gian cao trên sân khấu, đó là khi ca sĩ Thanh Ngọc ngồi tựa cửa trong *Tóc gió thổi bay* của *Này gió*, hay đơn giản chỉ là những chiếc bục trắng cao trong *Xuân an lành...* Nhưng lần này, không gian cao là điểm nhấn cho chương trình, chiếc cầu được đầu tư cả về mặt hình ảnh và ý tưởng để tôn thêm sự lãng mạn của *Hẹn yêu*. Sân khấu có cao có thấp, có gần có xa, MC đứng ở nhiều vị trí dẫn chuyện làm những câu chuyện tình cứ thế thêm mệnh mang và thi vị.

Ca sĩ

“Ngày hát đôi” lần này của *Thay lời muốn nói* rất ý nghĩa. Có những đôi song ca đã quen thuộc, có những sự kết hợp ca sĩ mới trên sân khấu..., lạ lẫm và đáng yêu làm sao! Dường như, ai cũng cháy mình vì *Hẹn yêu*. Nữ ca sĩ Thu Minh mạnh mẽ cũng đầm thắm lấm cùng với Nathan Lee, “người đàn bà hát” Hồng Hạnh vẫn dịu dàng trong những bản tình ca ngày nào kết đôi với giọng hát trầm ấm của ca sĩ Xuân Phú... Tiêu Châu Như Quỳnh, lần đầu tiên xuất hiện ở *Thay lời muốn nói* vẫn còn chút e dè, bẽn lẽn trong cách biểu hiện tình cảm cùng Quốc Thiên. Nữ hoàng dance sport Khánh Thi hình như gặp trục trặc trong những ca từ đầu tiên. Nhưng thôi, cứ coi đó là những vụng về rất dễ thương mà đôi lứa yêu nhau nào cũng từng trải qua, phải không *Thay lời muốn nói*?

Những câu chuyện

Tình yêu không từ chối bất kỳ lứa tuổi nào, bất kỳ thời gian, không gian nào. Tình yêu muôn thuở mà, có lúc buồn vui, có lúc giận hờn nhưng mọi thứ đều đậm đà cảm xúc. Đó có thể là tiếng cười nhiều cung bậc: nụ cười tinh nghịch của cô gái có anh chàng “bụng bự” dễ thương, nụ cười dịu dàng của một cô gái đó cùng với anh bác sĩ thú y, cũng có thể là nụ cười bên lén của mối tình trong vắt thời thanh niên xung phong. Còn nữa, những nỗi nhớ thương day dứt của những mối tình chưa trọn vẹn, làm sao mà nói hết. Mấy ngày Tết rảnh rỗi, lang thang trong mục *Những cánh thư* lại cảm nhận rõ hơn một điều: Tình yêu là một bông hoa đủ hương, đủ sắc, mặc dù mình chưa biết yêu :).

Và mọi thứ

Mình chỉ xin tóm gọn trong hai từ “đa chiều”. Sân khấu đa chiều. Những câu chuyện đa chiều đủ mọi lứa tuổi, đủ đầy cung bậc cảm xúc. Và cả các tiết mục biểu diễn nữa, những ca khúc đủ mọi thời kì, ca sĩ biểu diễn của đủ mọi lứa tuổi, mọi phong cách. Mà đa chiều thì mới đúng là *Hẹn yêu* chứ :).

ANH TIẾN
(TP.HCM)

...Và những tản mạn...
từ trang web
Thay lời muốn nói

- ❖ Do công việc bận rộn, tôi ít có thời gian để xem TV. Nhưng hôm nay cũng do công việc (phải trực đêm) mà tôi được xem chương trình *Tìm nhau* trên kênh Thuần Việt, tôi đã theo dõi đến khuya và thật sự xúc động. Cảm ơn HTV đã cho tôi một bữa tiệc tinh thần tuyệt vời. Trong cuộc sống hiện đại hôm nay, người ta phải bon chen kiếm tiền mà quên đi tâm hồn mình đang khát khao, đang cần cỗi.

Tôi đã khóc, lâu lắm rồi tôi mới được khóc vì rung động trước cái đẹp của cuộc sống. Đây thật sự là một chương trình bổ ích, giúp cho chúng ta sống nhân hậu hơn, thông cảm, chia sẻ và vị tha hơn! Chắc chắn từ nay tôi sẽ không bao giờ bỏ qua.

(Phuong Hao)

- ❖ Nơi tôi ở cách Đài truyền hình gần 100km. Mỗi tháng một lần xem *Thay lời muốn nói* thật sự mỗi lần là một cảm xúc rất riêng. Tôi còn nhớ nhất cách đây đúng một năm, cũng vào mùa Vu lan báo hiếu, tôi đã được xem *Thay lời muốn nói* phát sóng chủ đề Mẹ. Ấn tượng nhất và xúc động nhất là mỗi ca sĩ khi bước ra cất tiếng hát đều đến bên một rừng hoa hồng rực rỡ màu sắc để chọn cho mình một bông hoa đẹp nhất "Một bông hồng đỏ cho những ai đang còn mẹ...". Ca sĩ Cẩm Vân đã chọn bông hồng màu trắng và chị đã hát với cảm xúc dạt dào, cả khán phòng lặng đi, dấu đó tôi thấy qua tivi phát sóng có rất nhiều khán giả thậm chí là ca sĩ đều khóc. Lúc đó, tôi nhớ mẹ da diết, tôi muốn chạy thật nhanh đến bên mẹ, để cảm nhận hơi ấm và may mắn hạnh phúc là tôi đang còn mẹ.

(Trần Thị Yến)

- ❖ Thực sự viết bài cho *Thay lời muốn nói* rất khó, vì nếu không có cảm xúc thực sự thì sẽ không viết được. Mình đã đọc khá nhiều bài viết trên trang web *Thay lời muốn nói*, cảm thấy rất thích thú vì những giọng văn nhẹ nhàng với những câu chuyện thật dễ thương... Có thể nói *Thay lời muốn nói* đã làm được một điều rất hay là đã chuyển tải rất nhiều cảm xúc đến cho mọi người..., để biết rằng, khi cuộc sống quá nhiều

bận rộn, khi vào trang web của *Thay lời muốn nói* để được lắng đọng và cùng chia sẻ những tình cảm mọi người dành cho nhau.

(*Bác sĩ Giang Châu Võ - BV. Từ Dũ*)

- ❖ Tôi xa đất nước mười năm nay, nhưng cho đến hôm nay, sự xúc động trong suốt quá trình ngồi xem chương trình và cảm giác biết ơn sau khi xem chương trình đã khiến tôi không thể không viết thư cho các anh chị. Nếu như có một chương trình chứa đựng bao cảm xúc, sự tinh tế của ca nhạc, sự tao nhã của bố cục và sự dịu dàng trong cách diễn đạt, thì đó là chương trình *Thay lời muốn nói*, chủ đề *Tìm nhau* mà tôi thật may mắn được xem trên sóng VTV4. Một chiếc bàn đơn sơ, một chiếc đèn đọc sách đã tác động mạnh đến một góc riêng mà chúng ta tưởng rằng những vòng quay vô tình của chiếc kim đồng hồ đã bào mòn. Bên cạnh là chị dẫn chương trình mặc áo dài trắng, cành cây hoa trắng đã lột tả được sự trắng trong của lòng người đối với kỷ niệm. Rồi ánh sáng, âm thanh và cách thể hiện tuyệt vời của các anh chị ca sĩ qua các ca khúc. Tất cả đã giúp tôi hòa mình vào từng tình huống, hoàn cảnh và tôi được sống bằng sự rung động của "Cái thừa ban đầu lưu luyến ấy". Bây giờ là 3 giờ sáng ở Đức. Tôi đang có kỳ thi quan trọng phải hoàn thành, thiếu ngủ trầm trọng. Nếu có

một phút cho mình tôi chỉ nghĩ đến ngủ. Nhưng tôi đã đeo kính vào và ngồi lách cách gõ từng chữ gửi cho các anh các chị. Tuổi cao mắt kém nên tôi đã mất 190 phút để gõ bức thư này. Tôi thực sự thấy vui vì đã bày tỏ được lòng biết ơn với các anh các chị. Tôi cảm phục trước sự làm việc nghiêm túc của các anh các chị để cho ra đời một chương trình hoàn hảo. Các anh các chị đã cho chúng tôi sức bật trong cuộc sống vốn rất nhiều những chướng ngại vật. Tôi chúc chương trình được nhiều người yêu thích như nó đáng được như vậy.

(Nguyễn Thị Loan)

(Paulus Str 19 33602 Bielefeld - Deutschland)

- ❖ Theo tôi, *Thay lời muốn nói* chắc chắn nằm trong Top 3 của truyền hình Việt Nam về giá trị Chân - Thiện - Mỹ. Một đề nghị nhỏ bé với *Thay lời muốn nói*: Hàng triệu khán giả miền Bắc nói chung và Hà Nội nói riêng luôn dõi theo *Thay lời muốn nói* trên HTV9 và mong được đón ekip làm *Thay lời muốn nói* năm 2010 tại Hà Nội.

Lê Sỹ Dũng

(Viện Di truyền - Từ Liêm - Hà Nội)

- ❖ *Thay lời muốn nói* ơi, hôm qua khi xem chương trình chủ đề tháng 8 *Tìm nhau*, mình thật sự vô

cùng xúc động và đã vỗ tay rất nhiều (mặc dù mình đang xem chương trình trên tivi). Không hiểu sao khi thấy những ánh mắt rưng rưng trong *Thay lời muốn nói*, mình cảm thấy có một cảm giác thật lạ, vừa ấm áp, vừa thương thương làm sao ấy. Cảm ơn *Thay lời muốn nói* đã truyền cho thế hệ 9x tụi mình tấm lòng biết sẻ chia với mọi người. Cảm ơn sự nhiệt tình, cái Tâm đối với khán giả của các cô chú thực hiện chương trình cũng như của các ca sĩ. Mong *Thay lời muốn nói* ngày càng thành công và trở thành một chiếc cầu nối đáng tin cậy của mọi người.

(Tường Vân)

- ❖ Tôi là một khán giả yêu thích chương trình này lắm lắm. Ấy vậy mà không bao giờ tôi được thưởng thức trọn vẹn nó ngay ngày phát sóng cả. Không hiểu vì sao? Cứ sợ là mình quên không xem được. Tôi đã đánh dấu vào tờ lịch trên tường và vào công việc trong điện thoại của mình. Vậy mà đến ngày phát sóng không chuyện nọ cũng chuyện kia khiến tôi không thể ở nhà vào giờ đó để mà thưởng thức... Nhưng giờ thì đã có trang web riêng của *Thay lời muốn nói*. Tôi thích lắm. Cảm ơn tất cả mọi người trong chương trình *Thay lời muốn nói* đã làm nên điều kỳ diệu này!!!

Võ Thị Minh Trang

(Buôn Ma Thuột)

- ❖ Tôi vừa ngộ ra một điều - trong cuộc sống hiện đại này, vẫn có một cái gì đó có khả năng giúp chúng ta dừng bước lại và suy ngẫm... Chương trình *Trái tim yêu thương* hôm nay đã làm được điều đó giữa một xã hội cơm áo gạo tiền! Tôi đã nhìn thấy những giọt nước mắt của y bác sĩ lăn dài trên má... Tôi đã nhận được những cái xiết tay thật chặt đầy chia sẻ..., và... nước mắt tôi cũng lăn dài... Không khóc cho những số phận nghiệt ngã, không khóc cho những tình huống đầy kịch tính trên sân khấu... Nước mắt của chúng tôi là sự cảm nhận, ...là phút sống chậm để suy ngẫm về mình! Sống trên đời sống, cần có một tấm lòng... bài hát này hôm nay sao hay lạ! Xin cảm ơn êkip đã truyền được chữ Tình vào chương trình *Thay lời muốn nói*; xin cảm ơn các bạn đã “chiến đấu hết sức dũng cảm” vì sự thành công này... Hãy một lần thả lòng mình vào thế giới của yêu thương, bạn sẽ cảm nhận được chữ Tình trong cuộc sống!

(M4C)

- ❖ ... Chương trình *Thay lời muốn nói* tháng 6 vừa qua đi với chủ đề về Cha đã để lại tôi nỗi ấm lòng. Tôi là người cha kém may mắn của đứa con gái đầu lòng bất hạnh, được anh chị xướng lên gần cuối chương trình. Ngay trong đêm ấy biết bao cuộc nhắn tin, điện thoại và ngay cả vài ngày sau tôi cũng nhận được biết bao lời chân tình an

ủi, động viên của bạn bè, người thân... Lòng tôi như ấm lại khi đón nhận bao tấm chân tình ấy. Tôi và có lẽ bao khán giả mọi miền sẽ trân trọng chương trình *Thay lời muốn nói* của HTV với luồng gió đầy tính nhân văn, tình người và tính giáo dục này. Ái Như - con gái tôi, sẽ mỉm cười, sẽ bình yên như lời chúc của các anh chị.

Ba Bé Như

Chủ đề Hoa giữa đời, tháng 6.2009

- ❖ ... Rất cảm ơn *Thay lời muốn nói* đã đăng tải bài của mình (Kim Dung với *Nóc nhà của cha*). Thật xúc động. Chúng tôi, mấy anh chị em í ới gọi nhau nghe câu chuyện nhà mình đang được đọc. Thật ngạc nhiên khi thấy Quỳnh Hương, Phước Lập diễn cảm thấy vui ghê đi. Thật sự gia đình vui lắm lắm.

Cách đây một năm rưỡi vào sáng mùa đông như Kasim hát, Ba tôi đã ra đi. Nhưng tôi vẫn thấy Ba trong đôi tay của cháu nhỏ, trong đôi tay của tôi, trong dáng đi của thằng Năm... và căn nhà nhỏ đấy chúng tôi cũng không sửa vì nơi đấy còn bóng dáng cha ngồi bên hè ấm đứa cháu nhỏ, còn có cây đình Ba đóng cho mắc màn... Nhiều lắm *Thay lời muốn nói* ạ. Làm sao có thể kể hết được. Nếu có kiếp sau tôi cũng nguyện làm con của ba má tôi.

Kim Dung
(Thủ Đức)

Thay lời muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

- ❖ ... Tôi lại viết thư cho chương trình để nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng mình và của cả 9 anh chị em tôi. Ngày chương trình phát sóng với chủ đề *Hoa giữa đời*, tháng 6, tôi và con gái chờ mong thư của mình có được phát sóng không vì tôi nghĩ đó cũng là cách mà tôi muốn ba tôi hiểu rằng lúc nào ông cũng hiện hữu trong lòng chúng tôi. Tôi không dám báo trước cho chị em mình vì sợ không được phát sóng thì... buồn chết! Thế nên hôm ấy có người được xem và người không được xem, cứ thế mà điện thoại cho nhau í ới và bao nhiêu câu chuyện về ba lại được khơi gợi, được khóc được cười với nhau và để nuôi tiếc...

Thay lời muốn nói ới, chúng tôi cảm ơn và vô cùng cảm ơn chương trình đã cho chúng tôi và cho mọi người có cơ hội sống lại những khoảnh khắc tốt xấu trong đời đã qua, để học lại, để quý trọng những gì đang có và để yêu thương nhau hơn trong cuộc sống vội vã này.

(Cao Huyen)

- ❖ Tôi đã từng công tác tại đảo Nam Yết thuộc Quần đảo Trường Sa từ năm 2001 đến năm 2003. Chắc có lẽ bất kể những ai xem qua chương trình *Thay lời muốn nói lần này - Thân thương Biển Đảo ta ới...!!!* đều không khỏi bồi hồi xúc động, còn bản thân những người lính đảo đã xuất ngũ như

tôi như cảm thấy mình được sống lại với quá khứ, những kỷ niệm đẹp trong đời quân ngũ. Bản thân là một người con trai, thế mà tôi lại rơi nước mắt khi nghe bài hát *Tiếng hát nơi đảo xa*. Tôi rất cảm ơn êkip *Thay lời muốn nói* đã mang đến cho khán giả những điều thật dễ thương và thật gần gũi của những người lính đảo.

(Nguyễn Trần Vương - Gò Vấp)

- ❖ ... Dù *Thay lời muốn nói - Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!* đã đi qua được bốn ngày rồi nhưng cháu vẫn chưa bình thường trở lại để gửi đến các cô và mọi người trong êkip những dòng tâm sự này... Cháu thật sự xúc động, không biết phải viết như thế nào để thể hiện lòng biết ơn đến các cô chú, đã tạo cơ hội mà cháu nghĩ không bao giờ cháu và gia đình cháu có được. Bố cháu cũng vậy, nơi biển đảo xa xôi, bố đã khóc vì được tận mắt nhìn thấy ba mẹ con... Các bác các chú, các anh chiến sĩ ở ngoài đảo cũng vui cùng bố cháu, dù đó không phải là vợ con, là gia đình của mình. *Thay lời muốn nói...* đã kết nối từng trái tim của người nơi ấy và người nơi này... Cháu và gia đình cảm ơn các cô chú và *Thay lời muốn nói* nhiều.

Huyền Trang

**(con bố Trung tá Nguyễn Bá Khang,
công tác tại đảo Sơn Ca, Trường Sa)**

- ❖ Tôi vốn được sinh ra và lớn lên tại vùng biển duyên hải miền Trung. Biển đối với tôi thật thiêng liêng và gần gũi! Một sự tình cờ và một niềm vui lớn với tôi là được tham gia hát trong chính chương trình rất hay về biển quê mình - chủ đề *Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!* của *Thay lời muốn nói*.

Chúng tôi hát bài hát *Duyên hải biển quê tôi* của nhạc sĩ Phạm Minh Tuấn, hát về quê mình, tôi thấy những người thân của mình cũng như chính mình trong từng lời hát. Tôi hát say sưa, diễn say mê như lúc còn đi đánh cá ở quê vậy... Một kỷ niệm đẹp nữa lại sống lại trong tôi khi nghe ca sĩ Thanh Thúy hát *Gần lắm Trường Sa*, bao nhiêu hình ảnh, âm thanh, lời nói và cả nước mắt... lại ùa về, khi mà chỉ mới cách đây hơn một năm thôi, tôi và các bạn tôi đã từng đặt chân đến đó, Trường Sa thân yêu.... Sống, phục vụ và cảm nhận những gian khó của những người quên mình vì Tổ quốc. Trường Sa tuy Xa nhưng trong lòng tôi Gần, Gần lắm! Hôm nay đứng ở Sài Gòn lại được tiếp tục góp mặt gửi đến Trường Sa Thân Yêu những tình cảm, những lời ca chia sẻ... thật ý nghĩa, thật xúc động!

(Nguyễn Đình Quốc Toàn)

- ❖ Đây là lần đầu tiên mình xem chương trình *Thay lời muốn nói*, lại may mắn đúng vào dịp chương trình tổ chức ngoài trời. Mình sống ở Sài Gòn đã hơn 3 năm, mỗi tối đi làm về ngang qua cầu Phú Mỹ, ngắm nhìn thành phố thật đẹp và lòng lầy khi về đêm nhưng mình vẫn không sao cảm nhận được sự ấm áp, gần gũi, che chở của nó như khi sống nơi quê hương mình. Khi xem trực tiếp chương trình đêm chủ nhật *Bốn mùa thay lá* này, mình mới nhận ra rằng, thì ra thành phố xa lạ, lạnh lùng vì ta chưa thật sự hiểu nó, hòa mình vào nó, lắng nghe nó qua những khoảnh khắc rất nhẹ nhàng mà không phải ai cũng cảm nhận được. Những giai điệu mượt mà cùng những câu chuyện như đưa con người hòa vào thiên nhiên, đất trời, trở về với quê hương với tuổi thơ và những kỷ niệm đẹp một thời còn mãi, và lòng người lại thấy ấm áp vô cùng dù cho thành phố không là quê hương...

(Nguyễn Thị Nhị)

TRÍCH "NHẬT KÝ"
THAY LỜI MUỐN NÓI

Hối hả. Thương...

Gọi là đêm khuya 9.7 hay đã là đầu ngày 10.7 nhỉ...? Nhưng quả thật, đã sang ngày mới rồi, bầu bên ngoài trời vẫn tối đen và không gian xung quanh vẫn ời là yên tĩnh, chỉ nghe tiếng gõ lách cách trên máy tính. Nhưng mình nào có thấy đơn độc đâu. Đêm nay, và có lẽ cả đêm mai, đêm mốt, cả nhóm tụi mình đều cũng sẽ như thế này. Đêm chủ nhật, đã ra mắt website riêng của *Thay lời muốn nói* rồi.

Hối hả. Cảm nhận thật rõ cái nghĩa tận cùng của từ hối hả. Đã gần một tuần nay mỗi bạn trong êkip chỉ ngủ được vài ba giờ mỗi ngày, tranh thủ gặp nhau được trong Đài đã thấy mặt mày ai nấy trộm lơ, mắt sâu, mặt mũi lại tranh thủ mọc lên vài cục đèn pin nhỏ xinh. Nhưng thương đến là thương cái cảm giác đồng đội này, cái tinh thần hết sức vì nhau, và vì cái chung của *Thay lời muốn nói* này. Bản layout trang web, Minh Hiếu đã sửa đến lần thứ... n không nhớ. Sửa đi rồi sửa lại, đến nỗi mỗi lần... lại cần sửa tiếp, ngần ngại mãi mới dám cầm điện thoại lên mà alô cho bạn. Chuẩn bị tinh thần đón một chút gắt gỏng..., nhưng không, ngạc nhiên và cảm động nghe bạn vẫn cười, vẫn hợp tác, bầu

cuộc gọi là vào lúc 11.30 khuya và bạn đang có con gái 7 tháng tuổi...

Tùng Anh. Anh bạn cũng thật là đặc biệt trong êkip, cái gì cũng chậm rãi ề ề so với tuổi, có lúc làm mình đến phải nhin nén cơn sốt ruột để không lộ ra ngoài cho bạn thấy là... mình sốt ruột, vậy mà những ngày này, lại thấy quý bạn vô cùng. Chậm mà chắc là tiêu chí của Tùng Anh, đã hứa làm được đến bao nhiêu thì sẽ ráng hoàn tất được bấy nhiêu. Đáng quý. Nhưng cũng có nghĩa là điều gì bạn nói... không làm kịp là chắc chắn sẽ chẳng làm kịp. Ví dụ như trang ứng ý của tụi mình là *Nhật ký Thay lời muốn nói...*, mình đã năm lần bảy lượt năn nỉ có, "dọa dẫm" có, bạn vẫn bình thản lắc lắc cái đầu "hiền triết" và giọng nói ề ề như cụ già: "Không được đâu. Hứa cái nào làm được cái đó thôi..."

Nhật ký Thay lời muốn nói chưa thể ra mắt khán giả trong đêm chủ nhật tới, đồng nghĩa với những bài viết trước đây của nhóm, trong đó có mấy bài tường thuật buổi chạy chương trình và cảm xúc của các bạn ca sĩ của Hiếu Hạnh - cô sinh viên báo chí đang làm cộng tác viên cho chương trình, sẽ bị gác lại. Báo tin này cho Hạnh, cô bạn nhỏ cười: "Không sao, chưa xem được chủ nhật này thì... tuần sau cũng được load lên thôi chị." Rồi cô lảng xảng đi hẹn phỏng vấn các anh trong êkip, để có bài khác đưa vào trang *Chủ đề tháng này*. Không biết bài sẽ thế nào, nhưng 11 giờ khuya của đêm vừa rồi (nghe xa thế, thực ra chỉ cách đây có 2 giờ thôi), nhận được

tin nhắn của cô: “Nãy giờ mấy anh kia bị em lôi ra phỏng vấn, tội nghiệp :-P. Mai sẽ có bài cho chị. Làm nghề báo vui quá, chị nhỉ.”

Lại thấy thương biết bao bao nhiêu gương mặt nữa mà giữa cơn buồn ngủ và mệt đến riu cả mắt này, vẫn muốn nói một lời cảm ơn nho nhỏ. Bạn Hoài tổ dựng phim, không “ăn nhập dính dáng” gì đến êkip làm trang web *Thay lời muốn nói*, khi được mếu máo cầu cứu “capture” giùm các chương trình và các phiên bản bài hát chủ đề ra file upload lên trang web, đã chẳng nề hà gì nhận lời ngay. Nam của Ban Quản lý kỹ thuật, tưởng “bốc hơi” đầu mất, bỗng dưng xuất hiện và xằng xái thực hiện các việc mà một kẻ dốt kỹ thuật như mình chỉ biết xoắn tay vào nhau mà rối... Quý anh Đoàn chịu trách nhiệm tiến độ thực hiện, tính có vẻ nóng mà lạnh như đất, vẫn theo sát từng ngày... Quý Đạt Quan nhắn nài set server cho trang web rồi sẽ theo suốt một mảng “đẩy mệt mỏi” là tất cả các email của trang web... Rồi ai ai nữa, những con người thầm lặng, đang dần biến ước mơ của cả êkip *Thay lời muốn nói* từ bao nhiêu năm qua..., dần thành hiện thực? Một trang web có thể chưa đầy đặn phong phú như mọi người chờ đợi, nhưng nó đã là một Thực thể, không còn là một Mơ ước bao ngày.

“Không bước sao tới...” Cũng từ lời khuyên này cách đây hơn hai năm tụi mình cũng đã gắng gỏi “xúc” *Thay lời muốn nói* lên một bước chuyển mình, sang một format mới. Cũng đã “trầy vì tróc vảy”,

nước mắt xen lẫn nụ cười. Giờ đây, *Thay lời muốn nói* phát sóng đã dần ổn định...

Giờ đây, lại thêm một bước nữa. Vẫn còn non nớt và cần nhiều lắm thời gian để hoàn thiện dần... Vẫn sẽ có những bước chập chững va vấp, nhưng, tất cả anh em đều tin vào cái Tâm của mình đang theo, và với cái Tâm sáng và đầy thiện chí ấy, tại mình lại nối tiếp hành trình mang yêu thương đến mọi người.

Còn chưa đầy 60 giờ nữa, trang web sẽ được chính thức ra đời.

Hỏi hộp, và nôn nao...

1.21 sáng, 10.7.09

TLMN

Những người bạn. Không kể ra đây thì bút rút lắm...

... Ngày mai, *Thay lời muốn nói* đã diễn ra rồi. Mỗi tháng một kỳ, nhưng kỳ lạ, gần mười năm rồi cứ mỗi lần sắp đến ngày lên sóng là cả êkip lại thấy rộn ràng trong một cảm giác háo hức không tả nổi, như thể niềm vui xen lẫn nỗi lo âu, không lần nào giống lần nào. Phía êkip đã thế, lại càng quý cho những người bạn, thực sự đáng nghĩa là Những-người-bạn...

Họ là những ca sĩ đã nhận lời tham gia chương trình. Đã bao nhiêu gương mặt từng xuất hiện trong *Thay lời muốn nói* nhỉ? Có lẽ đã không tính xuể rồi. Quả thật, như bao lần đã tri ân họ trong lúc sinh hoạt khán giả tại chỗ trước mỗi chương trình, rằng các ca sĩ tham gia *Thay lời muốn nói* thuộc dạng “thiệt thòi nhất thế giới”. Không khi nào được giới thiệu tên trước khi biểu diễn, không bao giờ được phát biểu gì sau khi hát xong dù chỉ là lời cảm ơn thường nghe... Tất cả dường như đều bị mờ đi, lảng đi, trở thành chỉ còn là một thành tố để tôn lên đối tượng đáng

*Rất nhiều gương mặt ca sĩ
đã gắn bó với Thay lời muốn nói 10 năm qua.*

được tô đậm nét nhất, là những câu chuyện của các khán giả... Thế nhưng tất cả - từ những gương mặt trẻ mới được biết tới cho đến cả những ngôi sao lừng lẫy nhất, có thâm niên đến hàng mấy chục năm ca hát..., vẫn sẵn lòng làm việc ấy, một cách nhiệt tình, vui vẻ, và không hề bận tâm đến hát cho *Thay lời muốn nói* rồi đây mình sẽ nhận thù lao là bao nhiêu... Và họ đã nhận được những sự đền bù xứng đáng. Các khán giả tại chỗ của *Thay lời muốn nói* cũng được xếp vào hạng “dễ thương nhất thế giới”, khi hầu như luôn dành cho tất cả các ca sĩ tham gia trong chương trình những tràng vỗ tay thật nồng hậu không chỉ sau khi họ đã biểu diễn xong, mà ngay từ đầu khi họ vừa cất lên tiếng hát, và cả những đoạn họ biểu diễn quá tuyệt vời trong suốt khi họ hát...

11.7.09

TLMN

Một niềm vui nho nhỏ..., 31.8.09

"Thứ hai là ngày đầu tuần..."

Mang câu hát của trẻ con ấy vào trong tâm trạng của mình lúc bắt đầu một tuần mới. Nhiều vấn đề mở ra phải giải quyết, một chủ đề mới sắp thực hiện trước mắt. Buổi trưa, nhận được một cuộc gọi từ một giọng đàn ông.

"Đọc bài trên web, tôi biết chị rất bận. Nhưng tôi có thể nói chuyện với chị một chút được không...? À không, tôi chỉ muốn đọc chị nghe một bài thơ..."

Rụt lại. Một cảm giác rụt lại. Thú thật mình sợ tiếp chuyện với những giọng lạ, những số máy lạ.

Mà cũng vì mình đang quá lu bu thật, 12 giờ trưa không thích hợp để nghe đọc thơ!

“Tôi là... Tôi chỉ xin chị một phút thôi. Tôi đọc chị nghe bài thơ này. Rồi chị sẽ biết câu chuyện của tôi đã như thế nào...” Rồi, như sợ mình nói Không, anh vội vàng đọc luôn. Những câu thơ lục bát nghe giản dị, lẫn vào nhau. Mình nghe, thoát thì cũng chỉ để nghe..., rồi không biết tự lúc nào, nước mắt trào ra. Những từ Ôi, a..., ôi... cứ thế mà bật ra..., vẫn biết là vô nghĩa, nhưng cứ thế mà nó bật ra.

Thế là họ đã gặp được nhau rồi. Sau 27 năm xa cách. Bặt tin nhau. Vì số phận. Vì cuộc sống. Vì những đẩy đưa cho những lúc cuộc đời không thể lý giải nổi. Ngày trước, gần 20 câu chuyện được đăng tải qua chủ đề *Tìm nhau* là gần 20 cánh chim hy vọng, cộng thêm mấy trăm thư được post hầu như nguyên văn trên trang web..., sẽ có bao nhiêu phần trăm là hy vọng...? Mình và tất cả các bạn trong êkip, không ai dám nói với ai, nhưng đều thấp thỏm trong chờ đợi, hồi hộp trong hy vọng... Chỉ cần một vài, thậm chí một trường hợp họ lần ra được nhau..., những người quen cũ, bạn bè xưa, gia đình tìm nhau..., một mảng trong ký ức. Chỉ cần một vài thôi, đã cảm thấy có ý nghĩa lắm rồi.

16.8, chương trình phát sóng. Một tuần, hai tuần trôi...

31.8. Mình sẽ nhớ mãi ngày hôm nay. Chỉ một bài thơ thôi. Thật hạnh phúc. Thật kỳ diệu. Mình

chỉ là một người ngoại cuộc, sao nước mắt mình cứ ràn rụa thế này?

Mình năn nỉ anh gửi cho mình bài thơ đó đi, để mình post lên trang web, cho mọi người chia vui với anh... Nhưng anh bảo, thôi, bài thơ ấy anh đã tặng chị rồi, “bản quyền” đã thuộc về chị rồi. Vả lại, họ cũng chỉ muốn sự riêng tư được giữ đến mức ấy... Mình cố năn nỉ, anh có vẻ xiêu lòng..., nhưng hình như..., (lại hình như... :), với sự thận trọng của một người tuổi không còn trẻ, anh không bị “lung lạc” bởi những lời thuyết phục của mình. Anh nói, tôi sẽ viết một lá thư cảm ơn *Thay lời muốn nói*, nhưng chỉ như thế thôi...

Anh ạ, mình rất quý những lời cảm ơn... Nhưng thực sự, so với những gì lột tả chân thực đến xúc động cảm giác hai con người lạc nhau 27 năm giờ mới được gặp lại, “tóc xanh xưa giờ hai mái đầu đã bạc”..., thì những lời cảm ơn ấy liệu có đổi được không...

Mình không chắc sau khi suy nghĩ lại, anh ấy có gửi bài thơ kia đến cho mình không... Nhưng niềm vui thì cứ lâng lâng trong mình mãi..., cứ lan tỏa mãi... Ôm trong lòng một mình không chịu nổi, mình nhắn tin cho cả ekip, cũng chỉ kịp thông tin vắn tắt về câu chuyện ấy. Lại những tin nhắn Ồ..., À... Thế à... Trời, vui quá...!!!

Ai bảo *Thay lời muốn nói* chỉ là Cho chứ không thể Nhận? Niềm vui tụi mình có hôm nay..., ghi ơn sâu

sắc từ Anh, anh khán giả của *Thay lời muốn nói*. Trải qua nhiều niềm vui, nỗi buồn, thậm chí cả những lời trách móc, rằng “*Thay lời muốn nói* nỗ lực hoài công” vì “Có ai mà tìm được nhau qua một chương trình ca nhạc!”, đã có lúc tụi mình đến là hoang mang..., vì không biết tụi mình có làm chuyện vô bổ hay không..., thậm chí, vô tích sự hay không...?? Nhưng những gì mà tụi mình chia sẻ được hôm nay đã cho tụi mình một nguồn động viên to lớn.

Rồi tụi mình sẽ lại tiến bước tới thôi. Sẽ không ngừng cố gắng. Cho, có nghĩa là Nhận. Cứ mỉm cười tin rằng không chỉ có mình anh khán giả hôm nay đã gọi điện cho mình, mà đã còn thêm nhiều trường hợp nữa.., họ đã tìm ra nhau qua *Tìm nhau* của *Thay lời muốn nói*, mà có thể, vì nhu cầu được giữ riêng tư, họ không muốn kể ra cho tụi mình biết... Thôi, thế cũng không sao. Chỉ cần bạn hiểu một điều, rằng khi bạn cần chia sẻ, đã có những bàn tay của tụi mình luôn chìa ra cho bạn, đã có rất đông những khán giả - những người bạn thân thiết của *Thay lời muốn nói* luôn muốn lắng nghe bạn.

Vì tụi mình là *Thay lời muốn nói*...

23g48, 31.8.09

Quỳnh Hương

Thay lời muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!! chuyện kể trước giờ lên sóng

Êkip *Thay lời muốn nói* chụp ảnh lưu niệm với các vị lãnh đạo Thành phố đến dự chương trình *Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!*

Bài hát thay đổi từng ngày

Làm chủ đề về Biển Đảo, lẽ dĩ nhiên không thể có sẵn những bài hát để chỉ tìm nghe, ưng ý và đưa vào trong chương trình. Những bài hát về Biển Đảo - lưu ý là Biển Đảo, chứ không phải Biển đơn

thuần - không nhiều. Những chương trình nghệ thuật hướng về Biển, Đảo những ngày này cũng diễn ra khá dày. Làm sao phải “đi rón rén, kéo giảm lên nhau” là một vấn đề khiến chúng mình chóng mặt. Vất vả vừa vất óc ra nhớ lại những bài hát cũ, vừa lên mạng tìm những bài hát mới, vừa lục những nguồn tư liệu của Đài..., tìm ra được một khung sườn kịch bản khá ưng ý. Nhìn kịch bản chủ đề *Thấp sáng nhà giàn DK1* sẽ diễn ra trước một tuần, rồi Cầu truyền hình *Phú Quý: Biển mặn Tình nồng* của chính Đài mình... Chết rồi, trùng bài ới là trùng thế..., ý tưởng lớn gặp nhau! Chỉ có người hát là khác... *Thay lời muốn nói* lên sóng trực tiếp sau nhất so với hai chương trình kia, dành ngậm ngùi tiễn hai bài có mật độ xuất hiện quá dày đi, chọn bài khác có nội dung tương tự.

Kịch bản thay đổi từng ngày

Vì làm về Biển Đảo, nên lẽ dĩ nhiên, thư khán giả bình thường gửi về chỉ chủ yếu tập trung được vào phần I: Biển Đảo - Một phần quê hương, xứ sở tôi, chứ họ đâu có thông tin gì để kể về đời sống của những người lính nơi biển đảo. Thế là Phần II và Phần III chủ yếu dựa vào những thông tin từ các bài viết về các vùng Biển, Đảo của Tổ quốc. Tại mình xác định rõ: tuy không do khán giả gửi về, nhưng những thông tin được chuyển tải qua *Thay lời muốn nói* lần này nhất định phải là những thông tin thật, và phải đảm bảo tạo được sức lay động nơi khán giả từ chính độ chân thật đó. Thế nên cả

nhóm mới tỏa ra, di dìm thông tin ở khắp các báo, tạp chí, các bài viết từ những nguồn có uy tín trên mạng... Thông tin ngồn ngộn, đầy xúc cảm! Copy thả vào một file trong Word để làm tư liệu, copy, dán, thả say sưa... tới chừng nhìn lại: 124 trang A4. Choáng váng!

Cũng chính vì cái sự ôm đồm ấy, mà tụi mình phải đọc đi, đọc lại, nghiền ngẫm, so sánh..., phải đưa vào kịch bản những câu chuyện “đắt” nhất. Sàng tới lọc lui, ròng rã... 3 tuần thì cuối cùng cũng ra được một kịch bản hoàn chỉnh, tức là tới... 3 giờ sáng đêm qua, kịch bản mới gọi là hoàn chỉnh. Nhưng chỉ đến đúng lúc đó, trong tụi mình mới có sự tự tin rõ ràng, rằng *Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!* lần này sẽ tiếp tục làm được một điều gì đó. Tự nhiên thấy vừa vui, vừa cảm động. Phải cảm ơn những người bạn đồng nghiệp, những anh chị đã từng đến với đảo Trường Sa, sống, hòa lẫn vào môi trường khắc nghiệt mà chứa chan tình đồng đội ấy, để đưa về cho độc giả bao thông tin quý giá về những con người nơi đầu sóng ngọn gió... *Thay lời muốn nói* được lợi thế lâu năm của những người-kể-chuyện, sẽ thay mặt các bạn đồng nghiệp kể lại những câu chuyện xúc động ấy bằng lời, bằng âm nhạc... Những rung động, đã khởi thủy từ ngòi bút của các anh chị trên những trang báo viết, sẽ truyền qua *Thay lời muốn nói* mà tiếp tục đến với hàng triệu trái tim khán giả.

Cảm thấy vui...

Ca sĩ cũng đổi

Sơ với danh sách bài hát ban đầu, kịch bản đã thay đổi đến hơn phân nửa. Số ca sĩ tham gia chương trình, vì thế cũng... dao động theo, nhanh như chong chóng, có khi một ngày đổi hai ba phương án.

Đổi nhiều quá, nên cả nhóm... rối bù. Đến mức có những trường hợp, Phương Thảo gọi Quỳnh Hương: “Ừa, Quỳnh bỏ bài của Năm Dòng Kẻ hồi nào vậy?” Kịch bản đã đổi bài ấy từ... 3 tuần trước, và Thảo không nhớ nổi!

Đổi lại, cũng có những trường hợp hai bên (Quỳnh Hương và Phương Thảo) quá “lịch sự” với nhau, bạn này nghĩ là bên kia đã liên lạc rồi. Để cuối cùng, chiều nay (tức một ngày trước khi chương trình diễn ra), Hạnh Nguyên sẽ sàng alo cho Quỳnh Hương: “Chị ơi, em và Quốc Đại rốt cục có hát hôn?”

Và những trục trặc “chịu không xiết”

Phương Thảo rên rỉ: “Chưa bao giờ làm *Thay lời muốn nói* mà tui thấy như đi trên dây như lần này. 13.9 lên sóng, mà ngày 8, có gần nửa bài hát chưa thấy... có mặt”. Thảo chịu trách nhiệm tập trung các phần nhạc, liên lạc ca sĩ, hẹn giờ tập, giờ diễn. Cảm giác kém an toàn khiến chị ăn không ngon, ngủ không yên.

Có gì đâu... Nhạc sĩ Lê Quang hờn hờ gạt đầu: anh sẽ viết riêng một bài cho chủ đề lần này. Hứa xong, anh... đưa đoàn di lưu diễn châu Âu, để lại cả một nhóm biên tập ngồi trên đồng lửa! Đến hẹn

phải in vé mời, làm trailer quảng bá, gửi thông tin cho các báo..., nhắn tin anh không xong, email cũng hổng thấy phản hồi..., mỗi mồn, *Thay lời muốn nói* quyết định “trả tự do” cho Lê Quang, quay sang cầu cứu Vũ Quốc Việt. Kasim Hoàng Vũ bên này nhảy như phải bóng. Cậu chàng đã “hy sinh” show biểu diễn ngoài Đà Nẵng để được góp mặt trong chủ đề đầy ý nghĩa này với bài hát nóng ấy của Lê Quang. Thế nhưng đến khi Quỳnh Hương vừa nhắn tin thông báo Lê Quang về sự “trả tự do” này, Lê Quang nhắn lại “cái độp”: “Anh vừa về tới nè. Sẽ có bài cho *Thay lời muốn nói*”.

Ý chà, ý chà... Vừa mới quay qua cầu cứu Vũ Quốc Việt rồi!

Bối rồi, cả nhóm lại hội ý. Rốt cục tính phương án an toàn: Vẫn cứ để Lê Quang sáng tác cho Kasim hát, và vẫn để Vũ Quốc Việt thỏa sức chìm đắm trong cảm hứng sáng tạo. Ra tác phẩm đi, rồi tính.

“Ngày thứ sáu đen tối”. 11.9.09. Buổi chiều, Lê Quang hào hứng gọi: “Anh gửi bài hát cho các em ở cổng Đài nhé! Sẽ rất hay đấy! Anh hát mộc trước cho nghe thử. Lên sóng thì Sim (Kasim) vẫn hát thôi.”

Đúng là bài hát hay thật, nhưng là... một bản tình ca của lính đảo, chứ không phải là một bản Hùng ca về Lá cờ của Tổ quốc như tụi mình đã rất tâm huyết “đặt hàng” anh viết! Lại choáng váng.

Gấp rút alo qua cho Vũ Quốc Việt, Việt nói: Việt vẫn đang trên đường... tư duy, thai nghén cảm

hứng! Nhiều quá, bao la quá, Việt không biết bắt đầu từ đâu...

Quỳnh Hương cuống: mình sẽ gửi nguyên kịch bản lần này qua cho bạn. (Lúc ấy, thời may, kịch bản cũng vừa hoàn tất). Đọc xong, đảm bảo bạn sẽ tràn đầy cảm hứng để sáng tác...

Ca khúc Việt dự định viết nằm ở đoạn kể về những lá cờ bạc màu sương gió ở đảo Trường Sa, vẫn phấp phật tung bay kiêu hãnh. Về trận bão kinh hoàng cuối năm 1998 đánh sập nhà giàn DK1, những người lính đã phải lao xuống biển, cờ Tổ quốc không rời. Về câu nói của một người lính đảo: "Giữ biển không phải là công việc dành cho những trái tim mềm yếu" Đọc những dòng kịch bản về những câu chuyện ấy, Việt ghen cả người. 2 giờ sáng thứ bảy, 12.9.09, Việt nhắn tin qua cho Quỳnh Hương: "Sorry sorry Quỳnh, chắc giờ này Quỳnh đang ngủ. Nhưng cho Việt chia vui vục này với! Việt đã viết xong rồi! Hay lắm!..."

Bài Ngọn cờ kiêu hãnh của Việt, hôm sau chuyển cho mọi người qua email, quả là hay thật. Không nói ở khía cạnh cấu tứ hay giai điệu, chỉ riêng cái thần hay cái hồn cứ hòa quyện vào từng câu từng lời, qua tiếng guitar mộc và tiếng sáo nhẹ nhàng do chính Việt thổi, nghe cứ thấm thía tận trong lòng:

*Ngọn sóng dữ đâu thể chia biển và bờ
Ta thanh tân nhưng không yếu mềm*

Người nằm xuống đây vì tim anh khắc nguyện lời thề
Màu cờ thắm tươi cuộn anh trong vinh quang kiêu hãnh

Người lính đảo xa ngại chỉ mưa qua nắng phai bạc màu
Một lòng sắt son vì biên cương quê hương kiêu hãnh

Ngon sóng lớn không thể lay được ngọn cờ

Vì trong tim ta luôn có niềm tin

Dù phớt xá hay biển khơi hoặc địa đầu

Tay trong tay chung một lòng

Tay trong tay Ngọn cờ kiêu hãnh.

Sau này, khi - rất có thể - bài hát này trở nên quen thuộc với đông đảo người nghe, có ai biết đến hoàn cảnh ra đời rất đặc biệt này của nó không nhỉ...? Ngày mai, *Thay lời muốn nói - Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!* đã lên sóng trực tiếp. Lại cái cảm giác bồn chồn, vừa lo vừa hạnh phúc... Lần này, hơn cả những thông điệp yêu thương bình thường như bao lần, êkip còn mang một sứ mệnh cao cả: truyền những xúc cảm yêu nước đi trong hàng triệu con tim khán giả *Thay lời muốn nói*. Lòng yêu nước ấy người Việt mình ai cũng sẵn có, và ở trường hợp này, đó là xúc cảm chủ quyền, là lòng yêu từng tấc đất, tấc trời Việt Nam mà cha ông ta đã bao đời gìn giữ.

TLMN

12.9.2009

Buổi thông cầu truyền hình *Miền Trung - Khúc ruột quê mình*

Làm cầu truyền hình, luôn luôn phải có một buổi tập với kỹ thuật phức tạp, nối thử hai chiều giữa hai đầu cầu, được dân truyền hình gọi tắt là “buổi thông cầu”. Chiều tối ngày 14/11/2009, như thông báo sẽ có buổi thông cầu truyền hình giữa TP.HCM và Đà Nẵng. Từ sáng sớm, tất cả mọi khâu kỹ thuật đã được bố trí cẩn thận và trang thiết bị truyền hình cũng đã được lắp ráp hoàn tất. Nhìn thời gian dần trôi mà ai trong đoàn cũng phải hồi hộp, giây phút và cảm giác trước giờ thông cầu thật sôi nổi.

18g

Phía trên, sân khấu đã thi công hoàn tất và khâu lắp ráp màn hình LED cũng đã xong, bộ phận âm thanh ánh sáng đã sẵn sàng. Còn phía dưới sân khấu là bộ phận truyền hình, các anh quay phim cần phải chọn những vị trí tốt nhất để quay được toàn cảnh, và góc nhìn rõ đẹp. Vì thế mà một dãy của ghế hàng khán giả đã phải hy sinh để nhường chỗ cho máy quay.

Chị Quỳnh Hương ra hiệu cho giờ thông cầu sắp đến. Tất cả êkip và kỹ thuật đã vào vị trí sẵn sàng. Êkip thực hiện *Thay lời muốn nói* luôn vui vẻ trong lúc làm việc, và đôi khi ai cũng có những câu nói đùa làm mọi người cùng cười ồ lên, vậy mà ngay lúc này cả khán phòng im lặng, một bầu không khí căng thẳng và tập trung cao độ. Mới thấy thương những người âm thầm thực hiện chương trình nhưng chưa bao giờ lên màn ảnh này, lại luôn phải đối diện với khó khăn và độ chính xác luôn phải nằm ở vị trí cao nhất.

18g30 - Bắt đầu thông cầu

Những hình ảnh đầu tiên từ đầu cầu TP.HCM đã hiện lên màn hình, và trong TP.HCM cũng đã nhìn thấy đầu cầu Đà Nẵng. Tất cả mọi người vỗ tay chào nhau với nụ cười thật tươi... Mấy ngày nay vì tất bật với công việc, ai cũng quên cảm giác nhớ nhà..., nhưng khi vừa nhìn thấy những gương mặt thân thương trong êkip *Thay lời muốn nói*, cảm giác lại thấy nhớ nhau đến nao lòng...!

Nhưng nụ cười chưa tròn thì phát hiện: Sự cố đã xảy ra ở đây... ngay phút đầu tiên!

Mọi người ở hai đầu cầu đã nhìn thấy nhau rồi... nhưng không nghe tiếng. Sau một hồi chỉnh sửa - thì - tiếng đã có..., nhưng hình đâu rồi?!. Và khi hình và tiếng đều có - thì - hình đi trước, tiếng theo sau. Một sự cố thường xảy ra ở bất kỳ một buổi thông cầu nào..., các anh kỹ thuật thông báo là đường cáp

quang đang bị lỗi. Mọi người lại được một phen nóng ruột và lo lắng, làm nụ cười ban nãy chào nhau đã vụt mất.

Nhưng sự cố nào rồi cũng sẽ được khắc phục, lúc này thì hình và tiếng đã có thể thông suốt, rõ ràng, di song song cùng nhau. Không đủ thời gian để mừng..., thì mọi việc phải bắt đầu đi vào chương trình nhanh chóng vì sự cố ban nãy đã làm chậm tiến trình. Cảm giác của hai đầu cầu nhìn thấy nhau sao mà quý, mà thương vô cùng. Từng sự chỉ đạo của cả đôi bên đều phải nhìn qua màn hình.

Và giờ thì ở đầu cầu TP.HCM - anh Phước Lập đã bắt đầu dẫn vào lá thư đầu tiên. Chị Quỳnh Hương ở đầu cầu Đà Nẵng cũng đã sẵn sàng chờ chuyển giao. Vì phải thay đổi và chuyển từ đầu cầu này sang cầu khác, việc truyền sóng cũng phải mất một khoảng thời gian một vài giây. Kịch bản đã phải chỉnh sửa cấp tốc để tránh mất thời gian cho hai bên đầu cầu và hai người dẫn chuyện phải ăn ý cùng nhau, vì thời gian ở đây sẽ được tính bằng từng giây.

22g30

Buổi thông cầu đầu tiên đóng máy. Các khâu thuộc bộ phận kỹ thuật phải rút kinh nghiệm cho buổi phát sóng tối nay đảm bảo đường truyền phải thông suốt, và kịch bản cũng sẽ được chỉnh sửa lại cho đủ thời gian.

Vậy là mọi khâu đã sẵn sàng cho đêm thông cầu

trực tiếp tối 15/11/2009. Khán giả sẽ được nhìn thấy một thành phẩm cuối cùng sau bao nhiêu ngày nỗ lực của cả một êkip thực hiện chương trình. Và ngay ngày hôm qua, đài Phát thanh truyền hình Đồng Tháp đã xác nhận sẽ tiếp sóng trực tiếp, nâng tổng số kênh sẽ trực tiếp cầu truyền hình *Miền Trung - khúc ruột quê mình* lên con số 10 tròn trĩnh. Niềm vui và sự lo âu cũng vì thế mà được tăng thêm.

Sáng 15.11.09

Vân Phương

Tản mạn, sau *Xuân an lành...*

Đã gần một tuần trôi qua kể từ khi *Xuân an lành* được phát sóng, hôm nay mới có đủ thời gian ngồi nhìn lại một chủ đề có quá nhiều niềm vui này.

Cái cảm giác vui ấy, nó lan tỏa từ đâu nhỉ...? Có lẽ từ cái sắc “xanh xanh, vàng vàng, đỏ đỏ” mà cậu khán giả Anh Tiến đã say sưa kể trong chương trình. Chủ đề về xuân nên sân khấu cũng lấm sắc màu, các đạo cụ bê ra sân khấu cũng nhiều ơ là nhiều... nào trái cây nào hoa nào câu đối... Buổi sáng chạy chương trình, nhìn các vũ công của tiết mục *Thần tài tới* xòe quạt múa tưng bừng là tụi mình đã thấy chộn rộn trong lòng rồi. Rồi các chú lân và phong bao lì xì nữa chứ...! Buổi tối, đứng từ trên sân khấu nhìn xuống các chú lân tươi tỉnh nhô ra từ khắp các cửa ngách của khán phòng..., không kìm được cảm giác chạy rần rần trong da..., vì quá xúc động! Xuân đã về, đã về gần thật gần!!!

Cảm giác thứ hai đến từ sự hợp tác, nhiệt tình đến không tả xiết từ tất cả những ai gọi là góp mặt vào chủ đề này. Nửa phần đầu, Xuân truyền thống, chỉ quy định một lời, buổi tối toàn bộ đã rợp áo

dài đủ sắc, ngay cả các anh nam cũng thế. Nhìn Quang Linh, Văn Quang Long, rồi bốn cậu trai của nhóm F.5 xúng xính trong những bộ áo đậm

chất dân tộc, các diễn viên minh họa cũng thế..., thấy gần như dâng lên một niềm thương quý vô bờ.

Chương trình đông, tiết mục phức tạp, nên đúng 9 giờ đã phải bắt đầu chạy các bài hát. Đến quá trưa, cả êkip đói meo... Đĩa xôi gấc và chú gà quay cúng Tổ buổi sớm đã trở thành những sản vật như trong mơ! Mà có ai được ăn dàng hoàng dẫu, chỉ vội xé nhỏ từng phần thịt gà rồi đưa thẳng cho các nhân vật hăng hái đợi xung quanh, xé tới đâu bay veo đến đó :) Xôi bốc tay, gà bốc tay... Vậy mà cái không khí quây quần đó nó ấm áp quá... Để rồi thêm một lần nữa cảm nhận được cái không khí hơn-là-công-việc trong mỗi kỳ *Thay lời muốn nói*. Phải rồi, dường như với *Thay lời muốn nói*, các anh chị em thành viên của êkip đã trở thành những người thân ruột rà với nhau mất rồi... Có đôi lúc đó mặt tía tai "vặc" nhau do bất đồng quan điểm, nhưng tất cả cũng chỉ vì một *Thay lời muốn nói* chất lượng ngày càng cao hơn mà thôi...

22.1.10

TLMN

Những buồn vui, đêm *Bốn mùa thay lá...*

Bốn mùa thay lá đã diễn ra một ngày rồi, mà ai nấy cũng vẫn chưa hết trạng thái mất cân bằng. Mọi người nói vui với nhau, sao mà mình... đã làm được một chương trình như thế?!

Nhớ những ngày đầu tiên quyết định đưa *Thay lời muốn nói* ra với thiên nhiên. Cứ hồn nhiên nghĩ là nó sẽ đẹp và gần gũi hơn với khán giả thôi, ai ngờ, các sự việc cũng từ đó mà phát sinh. Chóng mặt..., chóng mặt! Phải lắp đặt cáp quang chuyển tín hiệu về Đài (trước giờ chưa có chương trình nào làm qua ở khu vực này đâu mà có sẵn cơ sở hạ tầng), rồi âm thanh – ánh sáng phù hợp với quang cảnh rộng, rồi màn hình LED..., lại còn phát sinh cái máy phát điện công suất cao để phòng hờ... cúp điện giữa chừng (đâu phải làm ở Nhà hát đâu mà..!). Rồi xếp ghế, rồi việc chạy chương trình phải diễn ra buổi tối hôm trước, ngay tối cuối tuần, đúng giờ các ca sĩ tắt bật nhất với các sô diễn... Nói tóm lại, là trật tự êm ả bình thường diễn ở nhà hát đều bị đảo lộn.

Nhưng cái đêm diễn ra chương trình mới thật là đáng nhớ.

Hình hiệu. Nhạc lên... tiếng piano dạo đầu..., tiếng saxo của Trần Mạnh Tuấn... Ủa, mà sao không nghe thấy gì tiếng saxo, mặc cho trên khung hình monitor, anh Trần Mạnh Tuấn vẫn phồng má thổi rất nhiệt tình? Cuối chương trình, tổ âm thanh buồn hiu: hôm trước tập, anh Trần Mạnh Tuấn đi ra từ góc hồ bên kia, đến hôm diễn thật, anh lại được dẫn đi ra từ đường đi vào sân khấu giữa. Chỉ chút xíu vậy thôi, mà dẫn đến sai lầm diếng người: bộ cảm nhận tín hiệu âm thanh đã được cài ở... bên kia hồ!

Chưa hết bàng hoàng về sự cố ở bài đầu, tự nhiên anh Đình Thọ tổ ánh sáng lấm bấp, cái màn hình LED này nó sao ấy nhỉ, nãy giờ nó tối thui à... Mọi người lạnh toát cả người! Chương trình lần này thể nghiệm việc dẫn chuyện ở một nơi tách biệt tạo không khí hương xa cho chủ đề về thiên nhiên, tự tin nhờ có cái màn hình to đặt ở bên hồ để mang hình ảnh và không khí đến cho khán giả. Vậy nếu nãy giờ màn hình không hoạt động, khán giả ngoài đó... xem... bằng gì? Chương trình vẫn thông thả diễn ra trên sóng, là ở hiện trường, mấy chục con người toát mồ hôi hột. Hết phần một, mọi người nín thở... Sang đầu phần hai, tự nhiên ánh sáng và màu sắc òa lên. Màn hình hoạt động lại được rồi!!!

Buồn cười mà cũng thương nhất là tổ ghi hình phần dẫn chuyện. Những lúc lên hình, trông chị Quỳnh Hương thông dong, tinh tạy bao nhiêu cho ra chất *Bốn mùa thay lá*, thì ở xung quanh chị, là cả một êkip sôi sùng sục! Hai camera lúc nào cũng

động, rồi hai anh ánh sáng, hai anh âm thanh, một bạn chạy theo chặm mồ hôi và... túm áo phụ chị để... chạy! Vì sao ư? Có 3 cụm cảnh quay phục vụ 3 mảng nội dung của chủ đề, mỗi cụm cách nhau sơ sơ có vài chục mét. Di chuyển hàng chục mét trong điều kiện thời gian hạn hẹp của một ca khúc, mà phải rinh theo nào máy, nào thiết bị, nào dây nhợ... là cả một vấn đề! Xong phần khép lại cụm một, màn hình vừa lên chữ Quảng cáo, là mọi người bắt đầu co giò... chạy! Những góc quay thật đẹp lên khung hình là cả những sự lăn lê bò toài của các anh em, những người không bao giờ được lên sóng.

Một cảnh hậu trường thực hiện phần dẫn chuyện

Chương trình lần này lại đòi hỏi phải có một góc quay toàn cảnh mới lấy ra hết được cảnh đẹp thành phố về đêm. Anh Xuân Trung ở tổ quay phim đã trở thành con người cô độc, một thân một mình ở

tuốt... tầng 18 của tòa nhà đang xây dựng gần đó, cầu thang đi lên chưa có, phải được đưa lên bằng thang máy chuyên dụng của cánh công trình. Tối om và xung quanh là bê tông cốt thép và bốn bề lộng gió. Hôm đi khảo sát, nhiều người nhát độ cao cứ rùng mình, không dám nhìn xuống. Vậy mà anh, với nhiệm vụ của mình, vẫn lặng lẽ ở trên ấy một mình một máy quay trên cái giàn giáo dựng tạm chơ vơ trên trời cao, âm thầm thu nhận từng góc quay toàn cảnh thành phố đẹp đến nao lòng...

Chủ đề kỳ này còn ghi nhận tiếp một trường hợp quên bản thân vì nghĩa lớn, ở đây là hy sinh về mặt tinh thần. Với thư ký đạo diễn Kim Ngân, tới 13.3, cả êkip chạy chương trình nhằm ngay... tiệc cưới chị. Vậy là mấy bàn khách được thiết kế sẵn chữ *Thay lời muốn nói* bị bỏ trống, vì toàn bộ êkip giờ đó đang hì hụi ngoài hiện trường. Vậy mà chẳng những không buồn, Ngân còn hăng hái bảo chị Quỳnh Hương, chị ơi đời giờ chạy chương trình xuống trễ trễ xíu đi, em xong đám cưới sẽ chạy ra chạy chương trình với mọi người!

Tất cả mọi người, như bao chủ đề đã qua, đều dường như bỏ sau lưng cái tôi của cá nhân, để chỉ còn một tập thể duy nhất là *Thay lời muốn nói* dưới màu cờ sắc áo HTV... Ai nấy đều nỗ lực hết mình, để cho ra đời một *Bốn mùa thay lá* dấu chưa thật hoàn thiện, nhưng đã mang được chiếc áo mới với nhiều cảm xúc. Có tận mắt đọc được bao nhiêu là cánh thư, email, rồi những cảm xúc của khán giả gửi

về trang web sau chương trình trong đó có không ít những người thuộc lớp khán giả lớn tuổi, êkip mới thở phào nhẹ nhõm. Thế là bao vất vả cho nỗ lực đầu tiên đưa *Thay lời muốn nói* đến với thiên nhiên đã được bù đắp...

16.3.10

TLMN

Thay lời muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

Thay lời muốn nói:

“Tôi mang cảm xúc nghĩa
là tôi hiện hữu”

“...10 tuổi! Số tuổi không hẳn là lớn mà cũng không còn quá trẻ nữa với những chương trình truyền hình như tớ. Nhìn những người yêu thương tớ - những người tớ tha thiết gọi là “mẹ”, là “bố”,

là các cô các chú..., loay hoay, tất tả gầy dựng sinh nhật 10 năm của tớ, tớ thấy mình ấm áp và hạnh phúc vô cùng.

Nhớ! Nhớ lắm những ngày tớ mới chụp chứng thành hình. Thời ấy, các mẹ và các bố của tớ cũng chưa nhiều như bây giờ... Lúc ấy tớ còn bé tẹo tèo tèo thôi. Thư của các bạn gửi đến tớ cũng chưa ập đầy như bây giờ. Nhớ cái máy cassette mẹ Quỳnh Hương đặt trên bàn. Và từ đó, văng ra tiếng của bạn bè tớ. Hẳn là cũng có chút rề rề trong âm thanh dù mẹ đã cất công sàng lọc nhưng chính trong sự mộc mạc, đơn sơ ấy, những niềm tin, những tình cảm hiện lên rõ ràng và chân thật hơn bao giờ hết.

Mẹ Phương Thảo thì tất tả chăm tớ theo kiểu khác, mẹ tất bật lo cho các khâu mà người ta hay gọi là "cơm nước" cho tớ: nào gọi ca sĩ, nào đăng ký phim trường... Bố Minh Thiện thì chăm chút cho tớ những hình ảnh thật đẹp, ai cũng ưa nhìn..., rồi các bố ở tớ thiết kế mỹ thuật luôn làm cho tớ những bộ cánh thật lung linh, mơ màng. Nhưng điều đó không có nghĩa là cuộc đời của tớ lại không có những lúc buồn đau nhé.

Đó là lần tớ thấy mẹ Quỳnh Hương ngồi khóc với bố Minh Thiện ở trước sân đài nhà tớ. Lúc ấy, tớ bị lao đao vì giờ gặp gỡ của tớ với các bạn bè thường thức tớ bị đẩy lên tận sau 23 giờ khuya, ít ai theo dõi được, thư gửi về cũng thừa thớt hẳn...,

Tớ nghe mẹ nói: Em muốn chấm dứt nó cho rồi...

Buồn, nhưng chính nhờ sự động viên và "gan lì" của các bố mẹ tớ, tớ vẫn sống sót được qua những ngày khó khăn đó.

Tháng này qua tháng sau, năm này tiếp năm tới, tớ lại có dịp gần gũi hơn với mọi người. Bước ngoặt lớn nhất đời tớ là vào dịp kỷ niệm 7 tuổi của tớ, mẹ Quỳnh Hương cùng bố Phước Lập quyết tâm đẩy hẳn tớ sang "sông rộng": tớ được truyền hình trực tiếp hẳn mỗi tháng, chứ không chỉ mỗi năm một lần dịp sinh nhật như trước đây nữa. Áp lực cũng từ đó mà tăng. Các bố mẹ cười nhiều hơn, nhưng cũng... chóng già hơn khi phải chăm tớ ngày càng phồng phao, mát da mát thịt. Và cũng từ đó, thêm bao người nữa cũng trở nên bận bịu với nhiều thời gian dành cho sự trưởng thành của tớ. Tớ ví điều đó như cách ba mẹ chăm sóc một đứa con, khi nó còn nhỏ sẽ là một cách lo riêng rồi khi nó lớn, lo lắng ấy vẫn không chấm dứt. Chỉ là sự lo lắng chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác, và không có điểm dừng.

Người ta lớn lên bằng cơm lành canh ngọt. Còn tớ lớn lên bằng tầng tầng lớp lớp những giai điệu trầm ấm của mỗi bài hát, những tâm tư của những người lớn lên từ cơm lành canh ngọt ấy. Nên tớ dù là một chương trình thôi, tớ vẫn có những suy nghĩ rất "người" ấy chứ!

Từng ngày từng ngày trôi đi, tớ ôm ấp chính

tớ của ngày hôm qua và hồi hộp với chính tớ của ngày mai. Những gì tớ trải qua luôn được các bố mẹ cùng các cô, chú, anh, chị, bạn bè lưu giữ lại. Nhìn bộ áo khoác lên tớ mỗi tháng với bao điều mới mẻ nhưng sâu thẳm thẳm những ý nghĩa, tớ biết tớ đã lấy đi bao công sức của biết bao người. Nhưng bù lại, tớ cũng dong đầy và làm phong phú thêm kho cảm xúc của nhiều người khác nữa. Nghĩ, cũng thỏa lòng đó chứ nhỉ!

Trong cuộc sống bây giờ, khi vật chất quá đủ đầy, điều tớ lo sợ nhất là những tình cảm bị tê liệt, những chai mòn trong suy nghĩ, những yêu thương chỉ còn trên khước môi. Tớ không hy vọng 10 năm tớ tồn tại đủ để ôm trọn mọi người trong vòng tay mình. Có thể, với người này, tớ là một thế giới của họ. Nhưng với người khác, tớ chỉ là một hạt cát bé nhỏ, mỏng manh. Nhưng tớ lại muốn mình làm một cơn gió nhẹ, thật nhẹ. Nhẹ nhàng đủ để thổi mát mỗi nơi tớ bước qua, khơi lại những kỷ niệm tưởng chừng đã ngủ vùi trong quá khứ và tin tưởng vào tia sáng của một ngày mai nắng ấm. Học theo câu nói của Decart: "Tôi suy nghĩ nghĩa là tôi hiện hữu." thì tớ cũng có một câu rất "Thay lời muốn nói" dành tặng cho bạn và cho chính tớ nữa nhân dịp sinh nhật 10 năm của tớ. Đó là: "Tôi mang cảm xúc nghĩa là tôi hiện hữu".

Nhớ nhé! Đừng bao giờ đánh mất những tình cảm của mình, vì tớ và vì chính bạn. Và vì ở đâu đó, trong một góc khuất nào đó, luôn có ít nhất

Thay lời muốn nói 10 năm - Khi bạn cần chia sẻ

một ai đó lắng lẽ dõi theo từng bước chân của bạn.
Và dù bạn nghĩ chẳng có ai đâu thì vẫn còn - còn
tớ đây :).

25.03.10

TLMN

(Hianti ghi lại)

TỰ BẠCH

Họ tên: Thay lời muốn nói

Nhà tớ: Đài truyền hình Thành phố Hồ Chí Minh

Chỗ tớ trú ngụ những lúc không lên sóng:

www.thayloimuonnoi.htv.com.vn

Slogan sống của tớ:

Khi bạn cần chia sẻ - Mang yêu thương đến mọi người

Cân nặng:

***Một con số không có điểm dừng. Vì số kg của tớ bằng
tất cả tim cảm những người tạo lập ra tớ và n+1
những người bạn của tớ.***

Sở thích:

***Được làm bờ vai cho bạn, nghe tiếng bạn cười, lau khô
giọt buồn trên mi mắt bạn.***

Mục lục

PHẦN 1: 33 HỒI ỨC TỪ KHÁN GIẢ	
<i>THAY LỜI MUỐN NÓI</i>	7
PHẦN 2: NHỮNG KỶ NIỆM KHÓ QUÊN	51
Trong trẻo những giai điệu vui.....	52
“Hẹn yêu 2007, một kỷ niệm đẹp của gia đình con”	
“Bỗng dưng... nổi tiếng”	54
“Hậu” <i>Thay lời muốn nói</i>	55
... Và ấm áp những cung bậc trầm	57
“... Nhờ một chủ đề <i>Thay lời muốn nói</i> cách đây ba năm, Cha và em đã hiểu nhau hơn...”	57
“Từ Những ngón tay in màu mực tím...” ...	58
“Chỉ hai đứa mình thôi nhé...”	61
... Và những người bạn, thân hơn những người bạn thân.....	62
“Nhớ không kể xiết”	62
“Hành trình <i>Thay lời muốn nói</i> 2009”	64

“Đời bổng vui đã khép lại nhưng dư âm vẫn còn mãi...”	66
“Những ô cửa <i>Tìm nhau</i> ”	68
“Niềm vui lúc 02 giờ sáng...”	72
“Xem trực tiếp <i>Thay lời muốn nói</i> tại Mỹ”	74
“ <i>Từ Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!,</i> nghĩ đến Tâm tình người lính đảo”	76
Chia sẻ cùng <i>Hẹn yêu 2010</i>	78
... Và những tản mạn., từ trang web <i>Thay lời muốn nói</i>	81
PHẦN 3: TRÍCH “NHẬT KÝ”	
<i>THAY LỜI MUỐN NÓI</i>	93
Hối hả. Thương... ..	94
Những người bạn. Không kể ra đây thì bứt rứt lắm... ..	98
Một niềm vui nho nhỏ..., 31.8.2009	100
<i>Thân thương Biển Đảo ta ơi...!!!</i> chuyện kể trước giờ lên sóng	104
Buổi thông cầu truyền hình - <i>Miền Trung - khúc ruột quê mình</i>	111
Tản mạn, sau <i>Xuân an lành</i>	115
Những buồn vui, đêm <i>Bốn mùa thay lá</i>	117
<i>Thay lời muốn nói:</i> “Tôi mang cảm xúc nghĩa là tôi hiện hữu”	122

Saigon 8.3.2010

VIET

Khi bạn cần chia sẻ

Nhạc & lời: Vũ Quốc Việt

Có những nỗi vui cho lòng hân hoan
có những nỗi đau vô tận miên man
mong ai chia sẻ tâm tư cùng ta
Hát để sẻ chia những điều muốn nói
hát để với đi những nỗi niềm riêng uhm
sau đêm mưa bão nắng lên bình minh
hãy hát sẻ chia yêu thương cùng
người
Hãy biết sẻ chia yêu thương cùng người vì ta vì
nhau vì mãi mãi
hãy biết sẻ chia yêu thương cùng người niềm
tin lòng ta thay lời muốn nói
gió cuốn sẻ chia bay đi mọi
miền
hát để trái tim yêu thương cùng người

Đơn vị hỗ trợ thực hiện: MayQ Media and Travel

www.thayloimuonnoi.hvt.com.vn